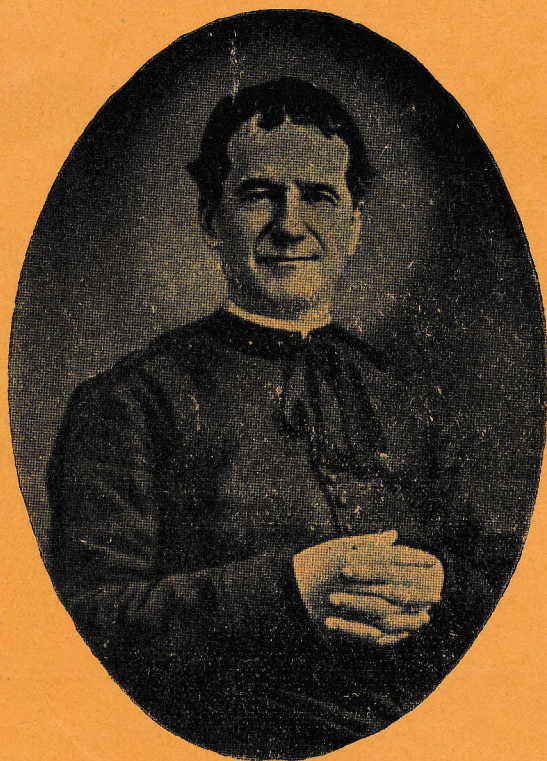

Poštnina plačana v gotovini.

SALEZIJANSKI VESTNIK

LIST ZA SALEZIJANSKE SOTRUDNIKE IN SOTRUDNICE

LETO XXV.

JULIJ - AVGUST 1929.

ŠTEV. 4.

VSEBINA:

Don Bosco blažen. — Beatifikacija v Rimu. — Triumf bl. Janeza Bosca v Turinu. — Rojstni kraj bl. Janeza Bosca. — Vzgojitelj in ljubitelj mladine. — Vzor gorečega duhovnika. — Vzor krepostnega življenja. — Razvoj don Boscovih naprav. — Delavec s peresom. — Delo prazničnih oratorijev. — Pospeševatelj dobrega tiska. — Ustanovnik salez. sotrudištva. — Don Bosco in misijoni. — Janez Bosco čudodelnik. — Prvi nasledniki bl. Janeza Bosca. — Šola svetosti. — Bl. Janez Bosco in Marija Pomočnica.

SLIKE: Blaženi Janez Bosco. — Rojstna hiša bl. Janeza Bosca. — Bl. Janez Bosco z skupino oratorijancev. — Salez. Oratorij v Turinu. — Prva gruča salez. misijonarjev. — Don Boscova mati Marjeta.

UMRLI SOTRUDNIKI IN SOTRUDNICE.

V zadnjem času je smrt pobrala lepo število sotrudnikov in sotrudnic, med katerimi je nekaj takih, ki so se posebno odlikovali v delovanju. Naj jim Bog stoterno poplača, kar so storili za našo družbo! Priporočimo jih v molitev vsem sotrudnikom in sotrudnicam. Umrli so: Prezelj Amalija, Češnjice — Erbežnik Ana, Polhovgradec — Bogša Marija, Sv. Miklavž pri Ormožu — Marješič Marjeta, Ljubljana — Cundrič Ivana, Gorje — Vitzman Marija, Dev. Mar. v Pušcavi — Praprotnik Otilija, Ljubljana — Lamovšek Ana, Ljubljana — Tekovec Helena, Boh. Bistrica — Čeh Agata, Nedelice — Žuraj Klara, Pilstanj — Antolič Antonija, Lahonščak — Hočevnar Lucija, Zeje — Urančič Marija, Komenda — Pajk Pepina, Višnja gora — Raitz Alojzija, Mirna — Samotorčan Neža, Vrhovc — Grebenc Zedart, Maršče — Tovornik Terezija, Št. Vid nad Sevnico — Remic Anica, Šmartno ob Dreti — Goljat Helena, Cerklje — Pilko Neža, Botričnica.

V POJASNILO.

1. Večkrat se zgodi, da pridejo pisma in naročila brez popolnega naslova. Naj vsak v vsakem pismu označi **popoln naslov** (Ime, priimek, bivališče, pošto). — Zgodi se celo, da ni niti podpisa. Tako sta n. pr. prišli že dve dopisnici iz Brežic z naročilom, naj se pošlje Dušna mladost z zlato obrezo, na dopisnici pa ni niti imena, ne priimka. Kako naj vemo, kdo piše?

2. Vsak naj pravilno frankira pisma. Večkrat se zgodi, da pridejo odprta pisma z znamko 25 para in z napisom „tiskovina“. Kar je pisano z roko ali na pisalni stroj, se nikakor ne more pošiljati kot tiskovina, zato je treba pismo zalepiti in frankirati z znamko 1 Din. Kot tiskovina se smejo pošiljati le taki spisi, ki so tiskani s tiskarskim strojem.

3. Večkrat dobimo vprašanje, po čim so navadne sv. maše. Da ne bo treba vedno odgovarjati, obvestimo, da so po 20 Din.

4. Prosimo tudi, da pri pošiljatvi denarja vsakdo natančno označi namen. Pošiljatve brez označenega namena bomo vsakikrat smatrali kot dar.

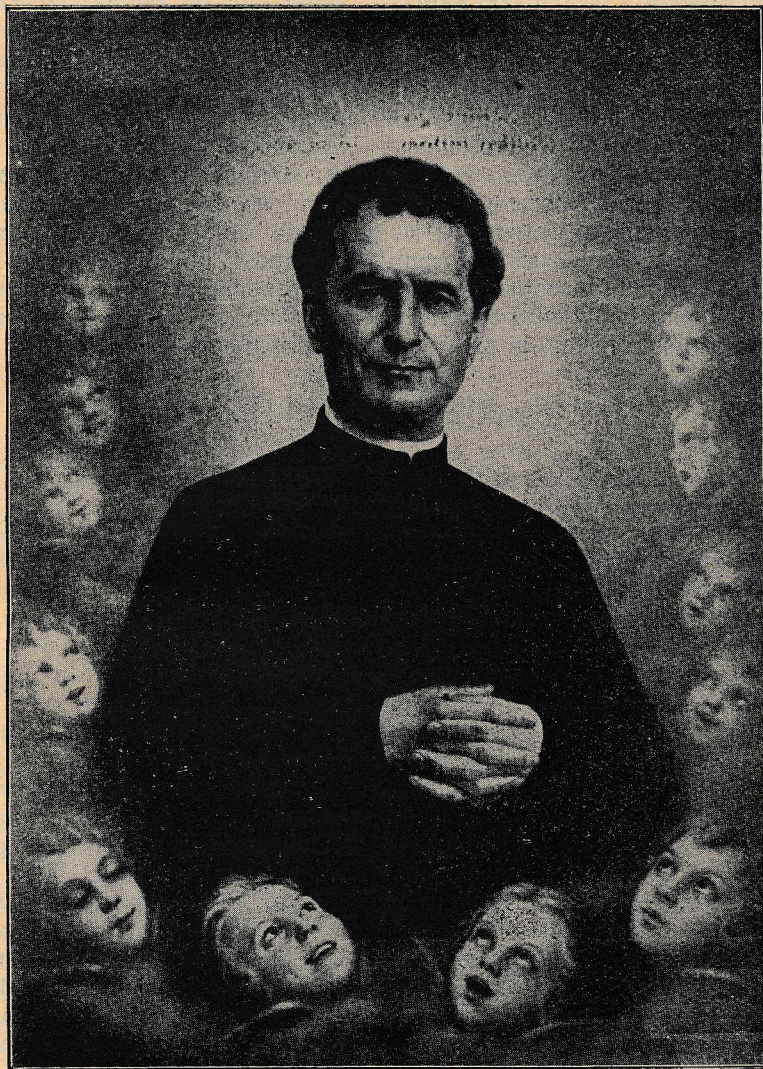
5. Nekateri zadaj na položnicah lepijo znamke po 50 para. To je potrebno le tedaj, če se na tisti strani pošljejo kaka pisma poročila; če se pa ondi pusti prostor prazen, ni treba nikake znamke.

5. Če kdo ne dobi kake številke Salez. vestnika, naj blagovoli vedno naznaniti. Često se to zgodi po pomoti v upravnistvu, čestokrat tudi radi malomarnosti poštnih selov.

LETO XXV. JULIJ - AVGUST ŠTEV. 4 1929.

SALEZIJANSKI VESTNIK

LIST ZA SAL. SOTRUDNIKE IN SOTRUDNICE.

BLAŽENI JANEZ BOSCO, PROSI ZA NAŠ!

Don Bosco blažen!

Kar smo z velikim hrepenenjem pričakovali, se je zgodilo: naš skupni oče, naš ustanovnik Janez Bosco je bil 2. junija slovesno proglašen za blaženega. Ta dogodek pomeni novo razdobje v razvoju in procvitu salezijanskih naprav, ki jim je previdnost božja odmerila tako važno vlogo v širjenju kraljestva božjega na zemlji. Iz našega srca naj kipi k Bogu in k Mariji Pomočnici goreča molitev zahvale za to veliko milost, za ta izreden dar.

V blaženemu Janezu Boscu smo dobili v nebesih mogočnega priprošnjika. Kakor je bil v življenju ves ljubezniv in dobrotljiv, tak je tudi sedaj v nebesih. Vedno nam je pripravljen pomagati s svojo priprošnjo pri Bogu in pri Mariji

Pomočnici. Veselimo se torej vsi, ki nam je drago ime našega očeta in zatekajmo se k njemu v vseh dušnih in telesnih stiskah.

V blaženemu Janezu Boscu pa imamo sedaj tudi od cerkve slovesno priznani vzor krščanske čednosti, vzor goreče ljubezni do Boga, zvestobe v spolnjevanju njegove sv. volje in trdnega zupanja vanj, vzor brezpogojne ljubezni in vdanosti sv. katoliški cerkvi, delavne in požrtvovalne ljubezni do bližnjega, vzor vseobsegajoče gorečnosti, ki ne miruje dokler vidi eno samo dušo v nevarnosti pogubljenja.

Posnemajmo ga, ker s posnemanjem se bomo v najvišji meri izkazali kot vredni njegovi sinovi.

Beatifikacija v Rimu.

Iz Rima, iz srca krščanstva, je šla v svet novica: 2. junija bo čast. Janez Bosco proglašen za blaženega. Kakor kri, ki se iz srca razlije po vseh udih, daje novo življenje vsemu telesu, tako so se ob tej novici poživali tisoči in tisoči onih, ki spremljajo s simpatijo salezijanske naprave.

V številnih družinah don Boscovih sinov in Hčera Marije Pomočnice, raztresenih po vseh delih sveta, je vzbudila ta novica neizmierno radost, ki je našla svoj odmev v blagih očeh sotrudnikov in sotrudnic in vseh onih, ki so vneti za dobro stvar.

Odgovor na veselo novico je bil: poročajmo v Rim! In prišli so iz daljne Japonske, Kitajske, Indije, Afrike, iz vseh delov Južne in Severne Amerike, zlasti pa iz vseh krajev Evrope. Prišli so možje in žene, predvsem pa je pohitela v Rim mladina, saj je don Bosco v prvi vrsti njena last.

Dne 29. maja je prišel v Rim tudi vrhovni predstojnik naše družbe z vsem svojim kapituljem. Sobratje iz rimskih zavodov skupno z gojenci so mu priredili na kolodvoru slovesen sprejem. Naslednje dni so prihajali vedno novi romarji. Mnogo jih je prišlo s posebnimi vlaki. Dne 1. junija je bilo opaziti že na vseh ulicah tujce iz najrazličnejših

krajev z don Boscovimi znaki. Vsi časopisi so obširno pisali o don Boscu: po ulicah in električni železnici si čul neprestano govorico o njem. Bazilika sv. Petra, kraljica katoliških cerkvâ, se je pripravljala na veliki dogodek. V notranjščini cerkve, kakor tudi zunaj, je kar mrgolelo delavstva.

Napočil je naposled tako težko pričakovani dan: drugi junij. Pričetek slovesnosti v Vatikanski baziliki je bil napovedan za deseto uro dopoldne, množice pa so oblegale vhode že ob šestih zjutraj. 70 tisoč vstopnic, ki so jih pripravili za slovesnost je bilo razdeljenih že tri dni pred slovesnostjo. Računajo, da je bilo 2. junija v Rimu nad 40 tisoč tujcev-romarjev.

Slovesnost se je pričela ob desetih. Navzočih je bilo 11 kardinalov, veliko število škofov in drugih cerkvenih in civilnih dostojanstvenikov. Postulator pri svetniški razpravi, salezijanec Tomasetti, se je približal kardinalu prefektu kongregacije sv. obredov ter mu izročil Breve sv. očeta, s prošnjo, naj odredi njegovo objavo. Ta ga odpošlje h kardinalu predsedniku vatikanskega kapitlja, naj pri njem zaprosi za dovoljenje, da se Breve prebere v njegovi baziliki.

Ko so bile izvršene te formalnosti, je

msgr. Bernabai prebral dekret, s katerim sv. oče slovesno prišteje čast. Janeza Bosca med blažene. To dejanje je višek ceremonije proglasitve. Na to so sledile slovesnosti, ki so ob takih priložnostih običajne.

Po branju dekreta so vsi navzoči vstali. Tedaj je sledil nepozaben trenutek, ko je padla zavesa, ki je zakrivala podobo povečanega don Bosca v glavnem oltarju. V množici je kar zatrepetalo, ploskanje in navdušeno vzklikanje je zahrumelo tako mogočno, da se prav nič niso slišale orgle in pevci, ki so zapeli Te Deum. Trajalo je skoro četrt ure, preden se je ljudstvo zopet pomirilo. Ko je potem kard. Mery del Val zapel prvič molitev na čast Blaženemu, je v premnogih očeh zatrepetala solza ginjenja, zlasti pri navzočih salezijancih. Vsi smo čutili — tako poroča očevidec vlč. g. Vogrin, salezijanec — nekaj kar se ne da popisati in stali bi in poslušali to prvo molitev dragemu očetu na čast kar brez konca.

Nato je sledila pontifikalna maša, med katero so delili med navzoče množice podobice Blaženega in kratek njegov življenjepis.

Še hujši je bil naval ljudstva popoldne. Slovesnost je bila napovedana za šesto uro, ljudje pa so začeli prihajati že ob eni. Ob štirih je bil pri vhodih tak naval, da se ni bilo mogoče ganiti s prostora. Veščaki so trdili, da toliko ljudstva se ni udeležilo še nobene beatifikacije.

Nemogoče je popisati slovesnost trenutka, ko se je prikazala pri zadnjih stranskih vratih bela postava sv. očeta na nosilnici. Za hip je nastala tišina, kot da bi vsem zastala sapa. Ko so se oglasile srebrne trombe, je prevzel vso neizmerno množico nepopisen val navdušenja. Od vseh strani je odmevalo gromovito ploskanje in slišali so se vzkliki v vseh mogočih jezikih: Živel papež, živel namestnik Kristusov, živel don Bosco!

Čim bolj se je pomikala bela postava proti oltarju, tem bolj je naraščalo ploskanje in vzklikanje. Sv. oče je blagoslavljal na vse strani, včasih pa je kar spustil doli roke in gledal to neizmerno navdušenje, potem pa dvignil obe roki in vidno ginjen mahaje odzdravljal in nato zopet blagoslavljal.

Sv. očetu je sledilo 25 kardinalov. Ko je sv. oče pokleknal na klečalnik, ki je bil

zanj pripravljen, so izpostavili Najsvetejše. Sledila je pesem na čast novemu Blaženemu »Iste confestor«, nato Tantum ergo in blagoslov z Najsvetejšim, ki ga je podelil salezijanec Frančišek de Agnino Correa, nadškof v Cuyabà.

Po blagoslovu z Najsvetejšim se je približal sv. očetu vrhovni predstojnik salezijanske družbe ter mu podaril krasno izdelan relikviarij z drobcem don Boscovih kosti ter nekaj umetniško vezanih knjig, ki vsebujejo njegov življenjepis. Take življenjepise so razdelili tudi med vse navzoče cerkvene in civilne dostojanstvenike.

Ko so sv. očeta odnašali zopet izpred oltarja, je postalo navdušenje še večje. Ploskanju in vzklikanju ni hotelo biti konec. Kdor te stvari presoja od daleč, se mu zdi vse nekako čudno, toda kdor vse to vidi na lastne oči, se prepriča, da sploh drugače biti ne more.

Veličasnja je bila večerna razsvetljava vatikanske bazilike.

Že v prvih popoldanskih urah so se ljudje začeli zbirati na raznih točkah Rima, odkoder se lepše vidi cerkev sv. Petra.

Kmalu po zahodu sonca se je prikazala na ogromni kupoli baklja. Na znamenje te baklje, so se pojavile na vseh straneh kupole, pročelja in dolgih hodnikov, še druge baklje: 365 delavcev je prižgalo v teku pol ure več kot 10 tisoč lučic, ki so migljale v jasno rimsko noč. (Znano je, da se za razsvetljava vatikanske bazilike ne poslužujejo električnih žarnic, ampak posebnih svetiljk z maščobo.) Vatikanski trg pred sv. Petrom je bil skoro nabito poln. Gromko ploskanje je pozdravilo junaka, ki je prižgal luč na križu, ki se dviga nad kupolo v višini 137 metrov.

Vtis te razsvetljave je nepopisen zlasti zaradi migljajočih plamenčkov, ki se zde kakor živi, goreči jeziki ki se spenjajo kvišku in po svoje oznanjajo slavo božjo.

Dne 3. junija je sv. oče sprejel v avdienco vse salezijance, njihove gojence, Hčere Marije Pomočnice, njihove gojenke in sotrudnike ter sotrudnice iz vseh delov sveta. Na dvorišču sv. Damaza so se zbrali. Bilo jih je 12 tisoč med njimi tudi 4 kardinali in 30 škofov. Znamenita avdienca, ki je bo

ostala v srcu vseh navzočih v neizbrisnem spominu. Ko se je prikazal sv. oče, mu je pevski zbor salez. zavoda v Rimu zapel »Acclamations,« nato pa zbor sal. mednarodnega semenišča v Turinu »Oremus pro Pontifice.«

Vlč. g. Filip Rinaldi je nato prebral sv. očetu kratek nagovor, na kar je sv. oče odgovoril tako:

Hvaljen Jezus! Lepe, slovesne trenutke je že videl ta kraj, to dvorišče sv. Damaza, ki je znano po vsem svetu. Takí trenutki so bili že tisti, ki smo jih sami doživeli bodisi ob svetem letu, bodisi ob drugih prilikah. Toda redkokdaj Nam je bilo dano videti to, kar vidimo danes: tako ogromno število izbranih sinov, toliko navdušenja, ubežni in sinovske vdanosti, toliko resnične navezanosti na sv. katoliško cerkev, ki ima v Rimu svoje središče. Vse to pa se godi danes v imenu onega Janeza Bosca, ki se sedaj blesti ne samo v zemeljski slavi, ampak tudi v nebeški.

Znano vam je vsem, kako je tudi Naše srce deležno vašega veselja, kajti Mi nismo samo občudovalci don Boscovi, ampak smo imeli — po veliki milosti božji — to srečo, da smo bili z njim osebno znani, da smo bili deležni njegove očetovske ljubeznivosti in, lahko rečemo, njegovega očetovskega prijateljstva, kakršno je moglo biti med veteranom v duhovniški službi in v apostolskem delu ter med mladim novomašnikom.

Posebno Nas veseli, da vidimo tu pred sabo veterane salezijanskega dela, ki so bili z don Boscom ob jutranji uri, ob tisti uri, ki je vedno najtežavnejša, ko je treba orati ledino, obračati prve brazde ter izsiliti nerodovitni in in kameniti zemlji prve sadove. Čast vam, prvim vojščakom salezijanske ustanove, prvim tovarišem don Boscovim!

Dobrodošli vsi, ki ste prihтели iz vseh delov sveta, da počastite spomin blaženega Janeza Bosca! Nam je bilo dano dvigniti ga do oltarske časti kot znamenje narodom, vi pa ste prišli od vseh narodov, da mu izkažete čast v toliki meri, kakor se redkokdaj pripeti ob beatifikacijah v vatikanski baziliki. Vi ste s svojo navzočnostjo ne samo povzdignili pomen te beatifikacije, ampak ste nam dali bolj močno čutiti tisto vzvišeno očetovstvo, ki je bilo poverjeno od previdnosti božje našemu ubogemu srcu. Nikdar še nismo čutili tega očetovstva tako, kot ga čutimo danes, ko vidimo pred sabo toliko sinov iz vseh delov sveta. Že sama vaša navzočnost tu je najzgovornejša priča o veličini don Boscovega dela in zaslug, ki jo imajo za sv. katoliško cerkev njegove ustanove.

Če pa pomislimo, da ste vi tu navzoči le zastopniki toliko in toliko drugih, ki so sedaj v duhu združeni z vami, se Naše srce še bolj veseli in raduje. Saj je do 8000 samih salezijancev in do 9000 Hčera Marije Pomočnice; številna gojencev in gojenk ter številna sotrudnikov in sotrudnic pa niti ne vemo, toliko jih je.

Častitamo vam vsem, dragi sinovi, pa naj zavzimate kakršnokoli mesto, tudi najnižje, v tej veliki družini, ki se bori za resnico in pravico.

Ako pomislimo, kako dragocena je ena sama duša, ako preudarimo, kako veliki zakladi so skriti v krščanski vzgoji, kakor jo je zamislil don Bosco, nas navdaja hvaležnost do Boga, ki daje življenje in rast tako imenitnemu delu baš v času, ko se bije tako trdovraten boj med dobrim in hudim.

Častitamo vsem in vsakemu posamez-

niku in vsi salezijanski družini, za vse uspehe, ki ste jih dosegli z dosedanjim vašim delom saj v slavni preteklosti dela in uspehov vidimo jamstvo prav take bodočnosti v čast božjo in povišanje sv. katoliške cerkve. Ta želja se dviga iz našega srca ob trenutku, ko dobiva vaše delo nov sijaj, ki prihaja iz nebes po povišanju do oltarske časti vašega in Našega don Bosca.

Zavedajte se, da je najbolj resnična slava don Boscova na tej zemlji v vaših rokah in je od vas odvisna. Saj pravi sv. pismo: Gloria patris filii sapientes. Slava očetova — modri sinovi. Vašega skupnega očeta bodo častili in slavili, ako boste res modri sinovi njegoví, če si boste prisvojili njegovega duha ter hodili po njegovi sledi, ako ne boste merili ne dela, ne žrtev, ki jih zahteva dobra stvar. Sami se spominjamo, kako

nam je don Bosco na Naše častitke radi uspehov v šolah, delavnicah in drugod, rekel: „Kadar gre za dobro stvar, don Bosco hoče biti vedno na čelu napredka.“

To besedo, ki je nekoč izšla iz ust vašega očeta, vam damo kot spomin, ki naj vas vodi k praktičnemu delu; ta beseda naj velja kot sad tega slovesnega trenutka. Kadar gre za dobro stvar, za resnico in pravico, za čast božjo, za čast sv. katoliške cerkve, za kraljestvo Jezusa Kristusa na zemlji, za zveličanje duš, bodite vedno na čelu napredka. Naj bo to vaše geslo, vaše vodilo, ki naj vas vodi po poti, po kateri je hodil don Bosco in na katero vas vabi njegova beseda, njegov zgled in sedaj tudi njegova priprošnja v nebesih.

V tem znamenju podelimo vam, vsem vašim družinam, zavodom in podjetjem svoj apostolski blagoslov.

Triumf bl. Janeza Bosca v Turinu.

Za Rimom je prišel na vrsto Turin. Velike slovesnosti so se ob proglasitvi blaženosti vršile v Rimu, toda turinske slovesnosti ob prenosu don Boscovih zemeljskih ostankov iz Valsalič v baziliko Marije Pomočnice so prve daleč presegle. Te slovesnosti so se vršile na nedeljo dne 9. junija.

Priprave za te slovesnosti so bile velikanske, zanimanje vsepovsod zlasti pa v Turinu izredno.

Že v četrtek, petek in soboto so prihajali številni romarji zlasti iz inozemstva in drugih oddaljenih krajev. V nedeljo na vse-zgodaj je bilo opaziti v Turinu živahno vrvenje: številni posebni vlaki, cestne železnice, ogromni avtobusi so dovažali vedno nove množice. Turin, velik približno kot desetkrat Ljubljana, je bil kmalu podoben velikemu mravljišču. Romarji vseh vrst, vseh slojev, narodnosti in krajev z don Boscovimi znaki na prsih so se prelivali iz ulice

v ulico. Na obrazu vseh je bilo brati veselje, navdušenje, bratska vzajemnost v svečanem razpoloženju; pristrčno so pozdravljali drug drugega, kljub temu, da se niso nikdar videli in se nikdar več ne bodo.

Opazil pa si, da med množico prevladuje preprosto ljudstvo. Nič čudnega: don Bosco je izšel iz njega, v pretežni meri je zanj delal in živel in kot nihče drug z njim čutil in poznal njegovo dušo.

V soboto zvečer in v nedeljo dopoldne se je vršila slavnost v cerkvi salezijanskega zavoda v Valsaličah, s katero so se ondotni salezijanci kleriki in duhovniki poslovili od svojega očeta, ki je bival med njimi v posebni grobnici celih 41 let.

Don Boscove zemeljske ostanke so v soboto zvečer prenesli v cerkev. Tu so sobratje opravili večerno molitev in nato, razdeljeni v gruče, prečuli pred njim vso noč v molitvi.

V nedeljo ob 9. uri je bila pontifikalna maša, ki jo je daroval kard. Hlond. Poleg domačih so ji prisostvovali tudi številni bivši gojenci.

Popoldne pa se je izvršil slovesen prenos, ki je bil sijajna manifestacija, pravi triumf ustanovnika salezijanske družbe. Vsi trdijo enoglasno, da kaj takega še ni doživel Turin.

Sprevod se je začel ob treh popoldne in je trajal do sedmih zvečer, dasi so udeleženci stopali v dvanajsterostopnih vrstah. Turinski listi trdijo, da se je udeležilo spreveda nad 100 tisoč ljudi.

V najvišji meri je bila seveda zastopana mladina, vzgojena v salezijanskih zavodih in po zavodih Hčera Marije Pomočnice. Nadalje so se spreveda udeležile razne katoliške moške in ženske organizacije iz vseh delov Italije, zastopniki iz najrazličnejših krajev vseh delov sveta, zlasti Evrope, državne mladinske organizacije, nepregledna vrsta redovnic in duhovništva in raznih korporacij. Zastav je bilo čez tisoč, godb 36.

Pred urno z don Boscovim truplom so korakali turinski župan, zastopniki vseh oblasti, diplomatični zastopniki Francije, Španije, Ogrske in raznih ameriških držav, župani onih krajev Pijamonte, kjer delujejo salezijanci, številni akademiki z značilnimi čepicami, vitezi sv. groba, malteški vitezi, 64 škofov in 6 kardinalov.

Med sprevedom so vse godbe igrale himno, ki je bila nalašč za to priliko zložena in komponirana. Značilen je bil nje refren: »Don Bosco se vrača. . .« Isto himno so neprestano pele posamezne skupine udeležencev. Le tiste skupine, ki se niso mogle pravočasno naučiti himne, so peli katoliško internacionalo »Povsod Boga« ali pa litanije Matere božje.

Sprevod se je pomikal sredi ogromne množice ljudstva, ki je stalo v špalirju. Sodijo, da je bilo nad 300 tisoč gledalcev. Okna hiš in palač, mimo katerih je šel spreved, so bila okrašena po italijanskem načinu s pestrimi preprogami in cvetjem. Na širokem korzu, ne daleč od Marije Pom. so bile postavljene tribune za par tisoč ljudi. Sedeži za te tribune se bili že dva

dni pred slovesnostjo vsi razprodani, kljub temu, da so jih prodajali po 50 lir.

Višek spreveda je tvoril slavnostni voz z urno, v kateri so bili shranjeni telesni ostanki Blaženega. Urna je bila postavljena na visok oder tako, da je bila že od daleč vidna. Voz — avtomobilski chasis — ves okrašen s cvetjem so vlekli bivši gojenci. Z nepopisnim navdušenjem so množice pozdravljale don Bosca, ki je ležal v urni kot pogreznjen v smrtno spanje in oblečen v bogata mašniška oblačila. Voščena maska mu je pokrivala obraz in roke.

Ko se je spreved z urno pomikal mimo kraljeve palače, jo je z balkana pozdravil prestolonaslednik obdan od velikega spremstva. Ob prehodu je pobožno pokleknil in molil.

Kljub ogromni množici ljudstva se je vse vršilo v najlepšem redu in ni bilo slišati o najmanjšem incidentu. Zahvala za to gre izvrstno organiziranim varnostnim odredbam in discipliniranosti ljudstva, ki ga je prevevalo globoko spoštovanje do ljubljenega don Bosca.

Ko se je spreved z urno bližal cerkvi Marije Pomočnice, je mogočen aeroplan krožil nad njo ter s svojim glasnim brnenjem oznanjal turinskemu mestu, da se don Bosco bliža svojemu stalnemu domu.

Čuden slučaj! Dne 9. junija l. 1868. je bila posvečena cerkev Marije Pomočnice in prav na isti dan točno 60 let pozneje se njen zvesti služabnik vrača triumfalno, v to cerkev, kjer ga bodo še pozni rodovi častili kot svetnika, se gnetli okoli njegovih ostankov in srkali vase njegovega duha in poguma za delovanje v čast božjo in zveličanje duš.

Urno so položili sredi cerkve, kjer je ostala na to ves čas tridnevnic. Cerkveno slovesnost tega dne je zaključil blagoslov z Najsvetejšim.

Ko se je mrak vlegel na zemljo in ognnil okolico v nejasne obrise, je zažarelo 12 tisoč žarnic na kupoli, zvonikih in pročelju Marije Pomočnice. Tiho v noč se je zlivala tajna svetloba in prižigala v dušah hrepenenje po nadzemskem.

Podrobnejše poročilo prihodnjic.

Štefan Vogrin:

Rojstni kraj bl. Janeza Bosca.

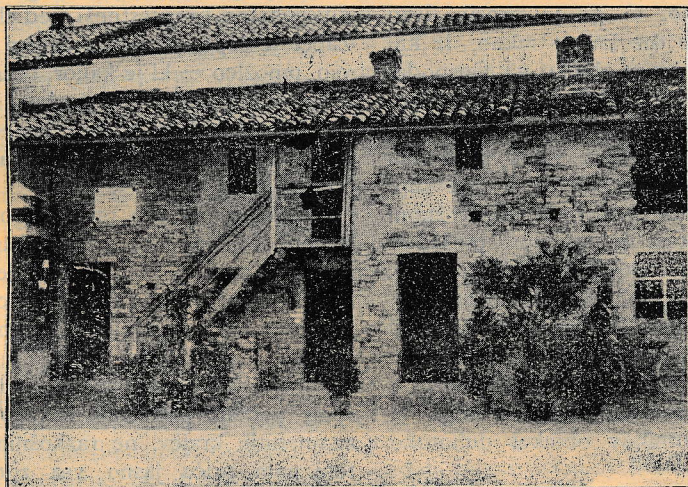
Važno vlogo v človeškem življenju igra tudi kraj, v katerem mu je tekla zibelka. V njegovi duši, v njegovem značaju odsevajo divje, romantične višine in doline rojstnega kraja, se zrcalijo in valovijo obširna žitna polja; v njegovi duši žuborijo bistri studenčki, pljuska valovje brezmejnega morja, šumi tihi gaj in odmeva petje ptičjih zborov, ki so žgoleli nad njegovo zibelko. Navade in razvade, značaj in običaje svojih rojakov, vse to nosi zavestno ali podzavestno v svoji duši.

To ljudstvo je navezano na svojo cerkev in ljubi svojega dušnega pastirja.

Približno 40 km proti jugovzhodu od Turina, se skriva nekako sramežljivo med svojimi višjimi sosedi, do 250 m visok hribček. Na njegovem južnem pobočju, pod majhnim gozdičem akacij, leži vas Becchi (Beki). Pod vasjo žubori majhen potoček.

Becchi — od družinskega imena Becchis — šteje približno 20 hiš.

Na kraju vasi stoji borna kmečka hiša. Vzidana plošča nam pove, da se je v tej

Rojstna hiša bl. Janeza Bosca.

Valovit je svet, ki leži vzhodno in južno od Turina, glavnega mesta severne Italije. Hribi in grički se vrstijo drug za drugim. Med njimi se vijejo ozke dolinice, ki jih namakajo bistri potočki.

Med vinogradi, ki dajejo okusno, sladko vino »freisa,« so posejana žitna, koruzna, krompirjeva in lanena polja.

Zrak je čist in zdrav. Poleti ga hladi prijeten zefir.

Veselo, pošteno, odkritosrčno in gostoljubno kmečko ljudstvo biva tod. Močno so vkoreninjene v njem verske tradicije.

hišici rodil 16. avg. 1815. leta Janez Bosco.

Poslopje je dolgo 14 m in 4'20 m visoko. Zidano je po laškem načinu kmetijskih hiš. Spodaj je kuhinja in ob straneh hlevi in kurnik. Z dvorišča vodi 11 lesenih stopnic v nadstropje. Tu sta dve sobi, ki imata vsaka po eno okno na dvorišče. Prva je dolga 3'45 m, 2'67 m široka in 2'50 m visoka. Iz te so vrata v drugo, ki je še manjša. V tej je zagledal luč sveta bl. Janez Bosco.

Nasproti tej borni hišici se dviga lepo, med vojno zgrajeno svetišče Marije Po-

močnice. Zidalo se je z darovi otrok, ki so hoteli tako proslaviti nebeško Kraljico, ki se je na tem kraju prikazala v sanjah njihovemu bratcu Janezu Boscu; obenem so izražali s tem vroče prošnje svojih nedolžnih src, da bi Kraljica miru utešila vojni vihar in jim pripeljala preljube očete in brate žive in zdrave domov.

Južno od hiše leži travnik, kjer je mali Janezek pasel domačo kravico in kjer je zabaval staro in mlado s svojimi zanimivimi igrami.

Ne daleč od svetišča M. P. je kapelica rožnenske Matere božje. Sezidal jo je don Bosco l. 1848. V tej kapelici je prejel duhovniško obleko prvi naslednik bl. Janeza Bosca, služabnik božji Mih. Rua. Tu se je tudi blaženi prvokrat srečal z angelskim Dominikom Savio, ki ga je prosil: Don Bosco, sprejmite me kakor sukno, iz katerega naredite lepo obleko za Gospoda!

Pet km sev.-zah. od Becchi se razteza na prijaznem gričku trg Castelnovo. Sredi trga se dviga lep, 6 m visok spomenik bl. Janeza Bosca. Postavili so mu ga župljani ob 10 letnici njegove smrti. V župni cerkvi sv. Andreja je vzdiana plošča v spomin, da je bil tu krščen 16. avg. 1815. velik ljubitelj in apostol mladine Janez Bosco. V tej cerkvi je 10 letni Janezek (26. III. 1826) okusil nebeško sladkost prvega sv. obhajila. Tu je 9 let pozneje (29. sept. 1835.) v solzah radosti in hvaležnosti do Boga in do svojih dobrotnikov oblekel duhovsko obleko.

V Castelnovu se je rodil bl. Jožef Cafasso (1811.), don Boscov spovednik in velik

njegov prijatelj. Tu je tekla zibelka enega izmed največjih don Boscovih sinov, kardinala Cagliera.

Približno 3 km naprej od Castelnovo je skupina hiš — vas Moncucco, — kjer je Janezek služil za pastirja.

Vzhodno od Castelnovo leži vas Mondonio. Od tod je poletel v nebesa Dominik Savio.

Nekako sredi med Mondonio in Becchi je vas Morialdo. Ponaša se s precej čedno cerkvijo sv. Petra. Pri tej cerkvi se je Janezek Bosco spoznal z bl. Cafassom. Tu je kaplanoval zlata duša dr. Calosso, prvi Janezov učitelj.

Na trgu pred cerkvijo je l. 1827. na praznik Marijinega materinstva mali Janezek Bosco preprečil ples, ki so ga hoteli prirediti nekateri brezvestneži med službo božjo. Zapel je lepo cerkveno pesem in pripeljal vso množico — ki je kakor očarana sledila njegovemu glasu — v cerkev.

Plošča vzdiana v eno izmed hiš nam pove, da je 8 let bival v tej vasi Dominik Savio.

Približno pol ure proti jugovzhodu od Becchi leži vas Capriglio, rojstni kraj don Boscove matere Marjete. Tu je imel tudi svoje posestvo don Boscov stric Mihael, ki je mnogo pripomogel, da je mogel Janezek v šole.

Revne, svetu nepoznane so te vasi. Gospod pač ne potrebuje za svoja dela ne znamenitih krajev, ne razkošnih palač. O tem nam priča jasno vsa zgodovina od sv. betlehemske noči pa do danes.

Prva vzgojiteljica bl. Janeza Bosca je bila mati Marjeta. Preprosta žena, a globokega spoznanja in polna božjega duha. Svoje otroke je vzgajala v prvi vrsti za Boga. Zlasti je obračala veliko pozornost na malega Fanezka, v katerem je slutila izredne zmožnosti in duhovniški poklic. Njena vzgoja ni slonela na strahu, ampak na ljubezni in pameti. Z zgledom svojega izredno krepostnega življenja je svojim otrokom, zlasti pa še Fanezku kazala pot, po kateri naj hodijo. Mati Marjeta je vzor prave krščanske matere: njej se imamo za Bogom in Marijo v prvi vrsti zahvaliti za velikega apostola mladine.

Prof. Anton Logar.

Vzgojitelj in ljubitelj mladine.

PRIPRAVA.

Bl. Janez Bosco ni napisal učenih knjig o vzgoji ali o načinu poučevanja, pač pa je bil pravi vzgojitelj praktik, ki je pisal naravnost v mlade duše, v mlada srca. V tem je bil pravi umetnik. Bil je že od narave bogato obdarovan; bil je prepke in prikupljive zunanosti; imel je izvrsten spomin in mnogo zdravega, praktično usmerjenega razuma. Bil je pogumen in odločen, pa tudi ponižen in dobrosrčen: z eno besedo, imel je srce in glavo na pravem mestu.

Že z mlada se je pripravljaj na svoje poslanstvo. Pastirček Bosco je veliko čital in zato znal tovarišem pripovedovati zelo veliko lepega. Kot dijak je bil zelo družaben, a vendar nikdar ni zašel na slaba pota. Kot bogoslovec je že zbiral vsak četrtek dečke in jih učil ter navajal k dobremu. Pri prvi sv. maši je zlasti prosil milosti, da bi njegova beseda bila uspešna. In to je dosegel v veliki meri. Prizadeval si je z vso vnemo, da si izobliči uspešen način govorjenja in pisanja, ki naj bi v njem ne bilo nič abstraktnega, nič pretežkega, nobenih »izmov«, ki jih preprosti ljudje ali otroci ne razumejo, nikake zbadljivosti itd. Svojemu govorjenju in pisanju je vtisnil pečat svoje plemenite osebnosti, da je bilo res privlačno in uspešno. Učil se je te umetnosti pri sv. Frančišku Saleškem. Za vzgojitelja je dal tole navodilo: »Njegove besede naj vsebujejo kratke zglede, izreke, dogodke ali kaj podobnega.«

PREVENTIVNI SISTEM.

Splošno je znano, da se vzgoja bl. Janeza Bosca opira na takozvani preventivni vzgojni sistem. Ta način vzgoje ni njegova ustvaritev. Sam pravi: »Dva sistema sta bila vedno v navadi pri vzgoji mladine: preventivni in represivni.« Nov je samo način, kako je znal ta sistem uporabljati. Toda preden se je v njem udomačil in si ga popolnoma prisvojil, ga je stalo mnogo truda; študiral je praktično-vzgojne spise,

posvetoval se z odličnimi vzgojitelji, obiskoval razne vzgojne zavode, proučeval njihova pravila in učne načrte, zlasti pa študiral z veliko ljubeznijo dušo otrokovo. Tako je postal neprekosljiv mojster, ki je hodil sicer po že kolikor toliko utrti poti, pa je vendar njegova stopinja pustila za seboj lastno sled.

Kako razume bl. Janez Bosco oba sistema?

Represivni sistem je sistem strahovanja, strogosti, nezaupnosti, razdalje med gojencem in vzgojiteljem, med snovjo, ki jo je treba oblikovati, in umetnikom, ki hoče ustvariti iz nje umotvor; to je sistem vzporednih črt, ki se nikdar ne približata druga drugi: vzgojitelj hodi svojo pot, gojenec pa svojo.

Preventivni sistem pa je sistem ljubezni, prijaznosti, zaupnosti, družinske domačnosti; tu ni umetne razdalje med gojencem in vzgojiteljem: medsebojna ljubezen in spoštovanje ju družijo: vzgojitelj gre med gojence vselej, kadar le more, in gojenec se dobro počuti blizu vzgojitelja ter ga ima rad; ljubezen mu narekuje spoštovanje do njega in tako je samo po sebi preskrbljeno za potrebno distanco med njima. Posebno pa preventivni sistem skuša rajši preprečiti zlo, kot ga pa še-le zdraviti.

Eden izmed učencev bl. Bosca je takole opisal njegov preventivni sistem: 1. Prizadevaj se pripraviti srce in voljo podložnikovo na ukaz, tako, da boš imel že naprej uspeh zagotovljen; 2. obdaj podložnika s toliko skrbnostjo in pazljivostjo, da mu ne bo mogoče zaiti na slaba pota.

TEMELJ.

Dva temelja preventivnega sistema sta, kakor pravi sam bl. Janez Bosco, pamet in vera. »Vera ima v tem sistemu ulogo uzde, ki kroti in vodi iskrega konja; razum pa je kakor vajeti, ki voznik z njimi pritegne uzdo, da jo konj tudi začuti in prav vozi. Prava, odkritosrčna vera, ki naj bo prva in najvišja vodnica mladine, in pamet

ki naj pravilno in z veseljem uravnava po veri vse dejanje in nehanje človekovo: to je ves moj vzgojni sistem, strnjen v dve besedi. Pogostna sv. spoved, sv. obhajilo in vsakdanja sv. maša so stebri, na katerih mora sloneti vsa stavba vzgojnega dela, ako se hočemo izogniti pretinjam in šibi. Gojencev ne smemo nikdar siliti k pogostnemu prejetanju sv. zakramentov, pač pa jih je treba k temu spodbujati in jim dati za to priložnost.*

Na prvi pogled bi se zdelo, da je bl. Janez Bosco pretiraval v rabi nadnaravnih sredstev. Toda v resnici ni pretiraval. Pobožnost, ki jo je priporočal, je bila vesela; verske vaje, ki jih je predpisal, so bile kratke, oživljene s petjem in z lepimi obredi; cerkev je bila okrašena s cvetjem in mično razsvetljava. Vedel je tudi, da moderni vzgojitelji pretiravajo v rabi samih naravnih sredstev in zato trajnih uspehov v nramnosti ne morejo doseči. Čemu bi hodil za njimi, če pa je kristjanom boljša in zanesljivejša pot na razpolago?

LJUBEZEN.

Uporaba tega sistema sloni vsa na besedah sv. Pavla, ki pravi: Ljubezen je potrpežljiva, vse pretrpi, vse prenese. Ljubezen je dobrotljiva, vseča upa — in se zato ne straši nobenega truda. Zato more le kristjan z uspehom uporabljati preventivni sistem. To so besede bl. Janeza Bosca. Pa še to-le: »Vzgojitelj naj si skuša pridobiti ljubezen gojencev, ako hoče, da se ga bodo bali. Ljubezen pa seveda tukaj ni dobrodušna popustljivost, ki vse dovoli gojencem in ki rada izvira iz lenobe in komodnosti. To bi ne odgovarjalo več preventivnemu sistemu; ta ljubezen mora biti razumna in res očetovska.*

Bl. Janez Bosco je šel še dalje. Njegovo oko je opazilo, da neke vrste janzenistična mrzka korektnost vzgojiteljeva ne zadostuje. »Ne zadostuje, da ljubite gojence; tudi oni sami morajo to spoznati in občutiti. Spoznajo naj, da jih imate radi prav v onih rečeh, ki njim ugajajo; oživeti se vam je

treba v njihova otroška nagnenja in jim pomagati, da se bodo navadili ceniti tudi to, kar jim je prirodno malo po godu, kakor disciplino, učenje, samopremagovanje: vse to pa naj se navadijo delati z ljubeznijo. Predstojniki naj ljubijo to, kar ugaja mladini, mladina pa bo ljubila to, kar ugaja predstojnikom.* Če hočeš, dragi čitatelj, dobro razumeti globoki pomen tega odstavka, ga moraš premišljevati in iznova premišljevati: modrost, ki je v njem, odtehta obširne vzgojeslovne knjige.

ZGLED.

Morda najbistvenejše, kar je bl. Janez Bosco doprinesel k vzgojni umetnosti, je zgled: v svoji osebi je utesil nov zgled pravega vzgojitelja, a črpal je pri tem iz virov zdravega razuma in evangelske ljubezni.

Mojstrsko je to izrazil prof. Habrich iz Kölna: Mi znanstveni delavci smo veseli, da ima zdaj tudi vzgoja mladine tako čudovito in privlačno središče. Ne morem tukaj povedati vsega, kar cenimo in čislamo v osebi don Bosca in v njegovih napravah. Samo eno misel bi rad poudaril. Ni treba misliti, da pedagoška teorija prinaša rešitev svetu in revni ter zapuščeni mladini. Nočem s tem omalovaževati teoretično vzgojeslovje, ki sem mu tudi sam posvetil svoje življenje, toda pedagoška teorija je izgubila izpred oči nekaj važnega: izredno moč dobrega zgleda. Kristus ni odrešil sveta samo s svojim naukom, marveč tudi s svojim zgledom. Isto smemo trditi tudi o vseh ustanoviteljih redovnih družb; važnejši kot njihovi nauki in njihova pravila je bil zgled, ki so ga pustili svojim duhovnim sinovom. Enako je storil tudi don Bosco. Svet mu mora biti hvaležen za zlate besede ki jih je napisal o preventivnem sistemu, še bolj pa za čudoviti zgled ljubezni pri vzgajanju. Nič ne more tako globoko in tako neposredno vplivati na dušo, kakor vpliva pogled na živ zgled v dobrem. Za vzgojni zgled v dobrem, ki ga je don Bosco dal svojim salezijancem in gojencem, mu niso hvaležni le ti, marveč ves svet.

Josip Meze:

Vzor gorečega duhovnika.

L. 1866. je bilo v Italiji zaradi političnih homatij 108 škofij izpraznjenih. Italijanska vlada s začasnim sedežem v Florenci, je hotela priti na kak način do poravnave v tem perečem vprašanju. Zato je tedanji ministerski predsednik Ricasoli povabil don Bosca v Florenci, da bi posredoval med vlado in Pijem IX. Don Bosco, ki mu je bila blagobit sv. katoliške cerkve pri srcu bolj kot vse drugo, se je nemudoma odzval vabilu. Stopivši pred ministra, preden je zavzel ponujeni mu prostor, je rekel dobesedno tako: »*Eksceleuca, vedite, da je don Bosco duhovnik pri oltarju, duhovnik v spovednici, duhovnik med mladino, duhovnik kakor v Turinu tako tudi v Florenci, duhovnik v koči reveža kakor v palači kraljev in ministrov.*«

Don Bosco je navadno govoril počasi, z ljubeznivo dostojanstvenostjo, tehtal je vsako besedo. Tako je izgovoril tudi te besede, s katerimi je hotel opomniti ministra, da don Bosco ne bo nikdar pristal na kakršnakoli pogajanja, ki bi se ne strinjala z ugledom in častjo, ki gre sv. katoliški cerkvi.

Da, don Bosco je bil vedno in povsod duhovnik in sicer duhovnik v najidealnejšem pomenu besede. To njegovo duhovništvo je bilo izraženo v devizi, ki jo je postavil tudi za gesto svoji ustanovi: »Da mihi animas, cetera tolle!« Daj mi duše drugo vzemi!

DUHOVNIK PRI OLTARJU.

Duhovnik je pač po svojem bistvu navezan na oltarsko službo. Na oltarju daruje presv. daritev, tam vrši najimenitnejše cerkvene obrede. Kako je don Bosco ljubil oltar, kako je ljubil hišo božjo! Dasi velik ljubitelj uboštva, je sezidal sijajne cerkve ter jih dal razkošno opremiti. Gledal je, da je bila mašna obleka in mašno perilo lepo in čisto; pazil je na cerkveno posodo, da je vedno odgovarjala svetemu namenu; zahteval je snago v cerkvi in v zakristiji. Natančen v izpolnjevanju liturgičnih pred-

pisov, je zahteval tudi od drugih resnost in natančnost v tem oziru. Veliko pozornost je posvečal cerkvenemu petju in cerkveni glasbi sploh.

Nad vse skrbno se je pripravljajl za sv. mašo. Na poti iz sobe v zakristijo, se ni nikjer ustavljal; če ga je kdo pozdravil, je odzdravil le z smehljajem; če mu je kdo hotel poljubiti roko, je to dovolil, toda ni izpregovoril besede. Misel na presv. daritev ga je vsega prevzemala.

Med sv. mašo je bil pobožno zbran, natančen, toda brez vsakega afektiranja. Besede je izgovarjal razločno, toda ne prepočasi, tako da njegova maša navadno ni trpela nad pol ure. Tudi od svojih sinov je zahteval natančnost in točnost pri sv. daritvi. Neki markiz v Turinu se je izrazil: Rad grem v Oratorij k sv. maši, ker don Boscovi duhovniki tako lepo mašujejo.

Po maši je posvetil zahvali kolikor mogoče dolgo časa. Zahvalo je skrajšal le, če je to nujno zahtevala ljubezen do bližnjega. Na dan posvetitve svetišča Marije Pomočnice je po dolgotrajnih obredih v pozni uri maševal pri velikem oltarju. Tisti, ki mu je stregel pri sv. maši — njegov poznejši biograf — pripoveduje: »Ko se je po maši vrnil v zakristijo, je dolgo molil in šele po dolgi zahvali, se je razgovarjal z odličnimi gosti, ki so se udeležili slovesnosti.«

DUHOVNIK V SPOVEDNICI.

Koliko bi se tu dalo povedati! Zavedal se je, da so duhovniki v spovednici »*Dei adiutores*«, božji pomočniki — pri delu za zveličanje duš. Don Bosca je žejalo po dušah, zato ni čudno, ako je bil neutrudljiv pri spovedovanju. Pij IX. ga je pooblastil, da je smel spovedovati povsod. To pooblastilo je s čudovito gorečnostjo uporabljal; spovedoval je res povsod: v cerkvi, po hišah, bolnicah, ječah, na poštnem vozu, na cesti, v gozdu i. t. d.

Največjo pozornost je posvečal spovedovanju mladine. V tem je bil neprekosljiv.

Za to delo mu ni bilo žal ne časa, ne truda. V zadnjih letih, ko vsled obolelosti ni mogel več v cerkev, so gojenci višjih razredov Oratorija prihajali k spovedi v njegovo sobo. Bilo je 17. decembra, nekaj tednov pred smrtjo. Don Bosco je bil slab in moči so mu popolnoma pošle. Vendar gojenci pridejo. Kakih 30 po številu. Zavrnil so jih, češ, da don Bosco ne more več spovedovati. Toda gojenci se ne dajo preplašiti. Ko je don Bosco zvedel, da čakajo, je rekel: »Naj pridejo, saj jih bom danes spovedal zadnjikrat.« Apostol sv. spovedi se je izkazal kot tak še tik pred poslednjo uro.

Pri spovedovanju je bil kratek, toda ne nagel; bila ga je sama dobrota. Njegove besede, njegovi nasveti so bili polni svetega maziljenja. Tako izpričuje kard. Cagliero, ki je bil njegov spovedanec dolgo vrsto let.

DUHOVNIK MED MLADINO.

Don Bosco je mladino neizmerno ljubil, toda ljubil jo je kot duhovnik. Sam je zapisal mladini namenjene besede: »Težko boste dobili koga, ki bi vas bolj ljubil v Jezusu Kristusu, kakor vas ljubim jaz.« To ljubezen je pokazal v dejanju: ni se bal truda ne žrtev za zveličanje njihovih duš. Z gojenci je bil očetovsko dober. Njegovo načelo je bilo: vsakemu pomagati v vsem, kolikor se da. Besede, ki jih je govoril mladini so bile vedno bodrilne, osrčevalne, pa najsi je govoril javno ali s posamezniki. Beseda o zveličanju duše je bila prva, ki jo je izpregovoril z gojencem, ki je stopil v Oratorij, in zadnja, ko ga je zapustil. O duši je govoril bivšim gojencem, kadarkoli se je z njimi sestal. Pa je znal storiti to tako neprisiljeno, tako prepričevalno, da mu je bil vsakdo hvaležen za njegove besede.

DUHOVNIK POVSOD.

Ni se pomišljaj pokazati se duhovnika ob vsaki priliki. Svojim prvim misijonarjem je dal navodilo: »Iščite duše, ne denarja ali časti!« Po tem navodilu se je ravnal tudi sam v vseh delih in besedah. Povsod, kamorkoli ga je gnala njegova duhovniška gorečnost ali pa samo družabna zahteva, se je pokazal duhovnika z vsemi brez izjeme.

Zlasti pa se je kazal duhovnika v pridigovanju. Pridigoval je veliko v najrazličnejših krajih. Pri vseh pridigah ga je spremljal namen: služiti Bogu in koristiti dušam. Skrbno, kolikor so mu čas in okoliščine dopuščale se je pripravljaj na pridige. Trdil je: »Tista pridiga največ zaleže, ki je najbolj skrbno pripravljena.« Njegova beseda, dasi preprosta, je bila izredno učinkovita, segala je globoko v duše in razgibala srčna občutja z nenavadno silo. Poslušalci so čutili, da iz njega govori duhovnik po božji volji. Najrajši je v pridigah govoril o poslednjih rečeh, o spovedi, o grehu brez ozira na kakovost oseb, katerim je pridigoval; je pač vedel, da tega potrebujejo vsi v enaki meri, pa najsi bodo izobraženi ali preprosti verniki.

Mnogo je radi najrazličnejših opravkov potoval, s premnogimi občeval, toda povsod ga je spremljala misel na Boga in na večnost. Vsak, ki je prišel z njim v dotiko, je bil prepričan, da ima opraviti s svetnikom, ki mu je tuja vsaka posvetnost, ki hodi vedno v pričujočnosti božji.

DUHOVNIK Z UBOGIMI.

Njegova mati mu je dejala, ko je študiral: »Ako boš kdaj duhovnik in boš kot tak po nesreči obogatel, zapomni si dobro, da te ne bom nikdar obiskala.« Kako dobro si je don Bosco zapomnil te besede! Ljubil je uboštvo vse življenje. Veliko gmotnih sredstev mu je previdnost božja poslala za njegove naprave, toda on se je vedno smatral le kot upravitelj teh sredstev; zase ni nikdar ničesar porabil.

Kakor je ljubil uboštvo, tako je ljubil tudi uboge. V njih je gledal sodediče nebeškega kraljestva. Bil je za nekaj dni gost pri nekem škofu. Nekoč škofa ni bilo doma in don Bosco je bil sam pri obedu. Zato pokliče k sebi slugo in vrtnarja. Ker se le-ta branita iti z don Boscom na kosilo, jima reče: Zakaj nočeta biti pri meni? Ali ne bomo v nebesih vedno skupaj?

Ubogi in preprosti so bili vedno najbližji njegovemu srcu. Med njimi je izbral tudi prve svoje učence in pomočnike. V delovanju za mladino je dajal prednost onim, ki so bili revni in zapuščeni.

Če je stopil v hišo reveža, se je spoštljivo

odkril; z reveži je občeval prav s tisto pozornostjo, kakor z osebami visokega stanu.

Med znamenji, ki so spremljali božjega Odrešenika, je bilo tudi to: Pauperes evangelizantur, ubogim se oznanja blagovest. Zato je tudi znamenje pravega, Kristusovega duhovnika ljubezen do ubogih. Kako zvesto je don Bosco vse življenje uresničeval v sebi to plemenito potezo duhovnika po božjem Srcu.

DUHOVNIK TUDI Z BOGATIMI IN IMENITNIMI.

Zelo pogostokrat je don Bosco prišel v stik z imenitnimi in vplivnimi krogi. Pa nikdar ni niti pred temi zatajil samega sebe. Tistim, ki so mu darovali gmotna sredstva, je bil vedno globoko hvaležen, toda njegova hvaležnost ni bila hlapčevska, ampak duhovniška v polnem pomenu besede. Za časne dobrote je skušal vedno svoje dobrotnike poplačati z duhovnimi dobrotami, zlasti s tem da je skušal obuditi v njihovem srcu ljubezen do Boga in skrb za dušo. Pri tem je bil prav po zgledu apostolov odkrit in jasen.

V prijateljskem razgovoru z nekim 70 let starim grofom, ki je bil spisal nekaj cerkvi sovražnih zgodovinskih spisov, je rekel prōstodušno: »Gospod grof, vi veste, kako vam vse dobro želim, zato me poslušajte: ako je res, kakor pravite, da se vaše življenje nagiba h koncu, ne pozabite, da morate pred smrtjo še poravnati račune, ki jih imate z Bogom in s sv. cerkvijo.«

Brezvercu, slovitemu francoskemu pisatelju Viktorju Hugo-u, ki je poprosil v Parizu za avdijenco pri njem, je rekel naravnost, naj resno premišljuje o peklju.

Glede javnih oblasti se je držal svetopi-semskega izreka: Reddite omnibus debita... cui honorem, honorem. Dajte vsakemu svoje... čast, komur čast. Toda tudi pred oblastniki se ni nikdar pomišljal v primerni obliki povedati resnico, dasi je bilo v tistih kritičnih časih to nevarno in je bil njegov položaj večkrat zelo kočljiv.

Minister Ratazzi, soudeležen pri ropu cerkvene države, ga je nekoč prosil, naj mu pove, če je zapadel cerkveni kazni. Don Bosco je prosil tri dni odloga. Po treh dneh mu je dal odgovor: Ekcelenca,

vprašanje sem temeljito proučil in skušal najti za vas kak izgovor, toda povedati vam moram, da se mi ni posrečilo.

Tudi s kralji je bil don Bosco odkrito-srčen. Kraljevi neapoljski rodbini je na tozadevno vprašanje odgovoril brez ovin-kov, da zaradi krivic, ki so jih njihovi predniki zagrešili proti cerkvi, ne bodo prišli nikdar več do vladarskih pravic. Kralju Viktorju Emanuelu II. je odkrito napo-vedal božje kazni, ako se bo drznil privoliti v rop cerkvene države.

Pravijo, da resnica v oči bode. Ta pre-govor ne velja za resnico, ako jo pove svetnik. Don Bosco je bil svetnik, zato je mogel vsakemu odkrito povedati resnico, ne da bi resnica, včasih tudi bridka, rodila užaljenost.

DUHOVNIK S SVOJIMI PREDSTOJNIKI IN SOBRATI.

V kako visoki meri se je don Bosco vedno in povsod izkazal pravega katoliškega duhovnika nasproti papežu, vidnemu bož-jemu namestniku na zemlji! Njegovo geslo je bilo: vse s papežem, za papeža in iz ljubezni do papeža! Svojim je priporočal: »Ako kak pisatelj piše nespoštivo o papežu, vedite, da njegovih knjig ne smete brati! Ko je videl, kako trgajo papežu kos za kosom cerkveno državo, je rekel: »Kot državljani sem pripravljen tudi umreti za do-movino, toda kot kristjan in duhovnik ne bom nikdar tega odobral. Na smrtni postelji je naročil msgr. Cagliariu: Povej sv. očetu to, kar sem doslej hranil v taj-nosti: »Salezijanska družba in salezijanci imajo posebno nalogo braniti in zagovar-jati sv. stolico povsod, kjerkoli delujejo.«

Škoe je visoko spoštoval kot nositelje nadpastirske oblasti. Njegovo ljubezen in spoštovanje so čutili zlasti oni škofje, ki jih je vlada pregnjala in izgnala, med temi turinski nadškof Franzoni. Če je kak škof obiskal Oratorij, ga je vedno slovesno sprejel ter njegov prihod naznanil tudi go-jencem. Sturinskim nadškofom Gastaldijem je imel velike težave, ki so trajale 10 let. Podrobnosti tega za don Bosca sila ne-prijetnega spora do danes še niso širši javnosti znane; ko se bo pa tudi ta stran don Boscovega življenja odprla javnosti,

bo razvidno, kako veliko spoštovanje je imel vedno do svojega nadpastirja, kako globoka je bila njegova ponižnost, kako brezprimerna njegova obzirnost.

Svoje duhovniške sobrate je ljubil tako iskreno, kakor mora le brat ljubiti svojega brata. Kako ljubeznivo jih je sprejemal, če so prišli v Oratorij! Nikdar pa ni pozabil na njihove duše. Saj je vedel, da tudi duhovnik potrebuje opore, tolažbe in duhovne pomoči.

Kako žalosten je bil, če je kak duhovnik delal sramoto svojemu stanu! Vendar se ni vdajal praznemu jadikovanju; kjer je mogel, je tudi dejansko pomagal, da bi

privedel blodnika na pravo pot. Večkrat se je na dolgo razgovarjal s takim duhovnikom in ga celo denarno podprl, da bi se mogel iztrgati iz mreže, v katero se je bil nesrečno zapletel. Mnoge je na ta način privedel na pravo pot. Samo Bogu je znano, koliko dobrega je v tem oziru storil, kolikim duhovnikom je pomagal v dušnih stiskah in jim olajšal vrnitev k Bogu.

Janez Bosco je bil tedaj v resnici vzor katoliškega duhovnika, ki se danes, ko ga je sv. cerkev proglasila za blaženega, blišči še v posebni luči, ki nas vabi k občudovanju in posnemanju.

Ivan Perovšek:

Vzor krepostnega življenja.

Ako bi hotel opisati svetost blaženega ustanovnika salezijanske družbe, bi moral napisati debelo knjigo. Tu bom navedel le nekaj potez iz njegovega življenja.

Po naravi je bil Janez Bosco vročekrven, razburljiv, nagnjen k prevzetnosti, svojeglavnosti. Toda z molitvijo, s pogostno in dobro spovedjo, s sv. obhajilom, s pazljivim poslušanjem pridig in s pridnim učenjem katekizma, je kmalu te napake odpravil. Misel na pričujočnost božjo mu je bila vcepila mati že v nežni dobi in ta misel mu je bila vodnica in varuhinja v vsem življenju.

Trudil se je, da bi zavladal nad raznimi strastmi, ki so ga nagibale v greh; delal je tozadevne sklepe ter se jih trdno držal. Sklenil je bil med drugim že kot deček, da ne bo svojega srca nikdar navezal na kako posvetno stvar. Slabe družbe ni ljubil, bežal je pred nevarnostjo, ako je bilo treba, je šel proti grehu pogumno v boj.

Hrepenel je po krščanski popolnosti. Predvsem je kazal veliko vero, upanje ter vdanost in ljubezen do Boga. Vse je sprejemal iz rok božjih, vse je delal za Boga iz ljubezni do Njega. Odtod je izvirala njegova izredna, odkritosrčna in stanovitna pobožnost, radi katere so ga vsi občudovali. Molil je rad rožni venec in pogosto je

izgovarjal svete vzdihljaje. V svojih pogovorih se je spominjal Boga ali je razpravljajal o dušnih zadevah. Želel je popolnoma se posvetiti Bogu; zato je kot mladenič sklenil, da bo šel v samostan. Neomajno zaupanje v previdnost božjo ga je napravilo tako pogumnega, da se ni ustrašil nobene težave, ko je bilo treba kaj doseči v čast božjo ali za zveličanje duš. Boga je ljubil nad vse ter se tako skrbno ogibal Njega žaliti, da so to opazili tudi drugi ter prišli do prepričanja, da ni nikdar smutno grešil.

Ljubezen do Boga je še posebno kazal v ljubezni, ki jo je gojil do bližnjega. Pri igri je že kot otrok bolj zabaval druge kot sebe. Da bi stari materi ustregel, je некоč izdal svojega brata radi tatvine, a le pod pogojem, da brat ne bo kaznovan; pa tudi brata je pripravil do priznanja svojega prestopka in sklepa, da se poboljša. S petjem, igranjem, s posnemanjem glumačev in drugimi prireditvami je že kot deček izrecno hotel ljudi napeljavati na dobro ter jih odvracati od hudega. Ako se je kdo iz njega norčeval, mu ni zameril; še celo prijazen je bil ž njim. Nikdar se ni pritoževal, če mu niso postregli, kakor je potreboval. Znal je vse prenesti in vedno potrpeti; kazal se je zadovoljnega, čeprav ni bilo vse po njegovi želji. Sam nikogar ni žalil, pač pa

je vsakemu prijazno pomagal. Rad je druge zabaval, kamorkoli je prišel. Iskal je vedno novih sredstev, da bi druge razveseljeval.

Znal je po navodilih Kristusovih ljubiti tudi sebe. Telesu je dajal le potrebno, a ni pozabil na razna zatajevanja; posebno strog je bil glede vsega, kar bi moglo žaliti angelsko čistost. Glede hrane ni bil izbirljiv, bil pa je izredno zmeren in tudi postal se je večkrat. Vremenske neprijetnosti in tudi bolezni je vedno vdano prenašal. Um si je bistril s pridnim učenjem in pazljivim prebiranjem dobrih knjig. Srce si je krasil s že omenjenimi čednostmi. Bil je pa tudi že v mladosti vzor delavnosti in neprestane modre zaposlenosti; na ta način se je priučil marsičemu, kar je pozneje koristilo njemu in še mnogim drugim. Znana je bila njegova preprostost in ponižnost, s katero se je prikupil vsem. Ljubil je uboštvo; za lastno osebo se je zadovoljil z najpotrebnejšim. Imel je čuteče srce, ki je vedno gojilo iskreno hvaležnost za vsako uslugo, ki mu jo je kdo storil. Trajna po-

trpežljivost in neskaljen dušni mir je bila najznačilnejša poteza njegove, čeprav sicer živahne narave. Ko so ga hvalili in slavili, se ni prevzel; ko so ga grajali ali celo zaničevali, je mirno trpel. V velikih težavah je bil vedno vesel. Predstojnike je globoko spoštoval in jih ubogal. Značilna je bila pri njem gorečnost za zveličanje duš: Iskal je najbolj zapuščene, da bi jih pripeljal k Bogu. V ta namen se je posluževal najrazličnejših pripomočkov.

Bl. Janez Bosco je začel s čednostnim življenjem v prvi mladosti.

Neki oče, ki je bil Boscu kot dijaku izročil v poseben poduk svojega sina, je izjavil, da je v njem opazil vse čednosti. V bogoslovju so ga tovariši upoštevali, kakor da bi bil že duhovnik. Eden izmed njih zatrjuje, da tekom petih let bogoslovja ni našel na Boscu nobene napake.

Vse mladostne čednosti pa so spremljale don Bosca do pozne starosti ter se spopolnjevale do svetniške popolnosti.

Razvoj don Boscovih naprav.

Malokatera človeška naprava je zrastle iz tako majhnih, neznatnih začetkov kot don Boscove naprave. Pa tudi malokatero človeško delo je bilo deležno v tako kratkem času tolikega razmaha kot delo tega velikega apostola mladine.

Dne 8. dec. l. 1841. je začel poučevati v kršč. nauku zidarskega vajenca Jerneja Garellija v tesni sobici poleg zakristije cerkve sv. Frančiška Asiškega v Turinu. To je bil začetek njegovih „oratorijev“, ki so danes razširjeni po vsem svetu in storijo neizmerno dobrega zlasti po velikih, industrijskih mestih.

L. 1851. je sezidal prvo svojo cerkev posvečeno sv. Frančišku Saleškemu in isto leto so bili prvi njegovi gojenci preoblečeni v klerike. L. 1859. je formalno ustanovil „Družbo sv. Frančiška Saleškega.“ Prvi člani te družbe, 22 po številu, so l. 1862. naredili redovne zabljuje in se tako za vse življenje oklenili don Bosca.

L. 1865. prične zidati veličastno cerkev Ma-

rije Pomočnice v neposredni bližini že prej zgrajene cerkve sv. Frančiška Asiškega. Dopravljena je bila l. 1868.

L. 1872. ustanovi družbo „Hčera Marije Pom.“ ki naj bi delala za žensko mladino to, kar store salezijanci za možko.

L. 1875. pošlje don Bosco prve svoje misijonarje v Patagonijo.

L. 1877. združi svoje dobrotnike in dobrotnice v Zvezo sal. sotrudnikov in sotrudnic ter začne izdajati njihovo glasilo „Sal. vestnik.“

L. 1882. je posvečena cerkev sv. Janeza v Turinu, l. 1887. pa cerkev presv. Srca Jezusovega v Rimu.

L. 1888. dne 31. jan. je izdihnil svojo svetniško dušo. Poslednje njegove besede so bile: Zgodi naj se božja volja.

Sedaj štejejo don Boscove naprave čez 1000 ustanov, čez 6000 salezijancev, 7000 Hčera M. P. in okrog pol milijona sotrudnikov in sotrudnic.

Jožko Žerdin:

Delavec s peresom.

Med svetniki katoliške cerkve so se nekateri posebno odlikovali po izredni delavnosti za božjo čast in zveličanje duš. K tem smemo po vsej pravici prišteti tudi blaženega Janeza Bosca. Ko je bil blaženi še pri življenju, je zapisal o njem francoski pisatelj Du Bois: »Nič ni bolj zanimivega, kakor opazovati, koliko dela izvrši ta vneti duhovnik tekom enega dneva; zlasti pa nas napolni z občudovanjem, kako more po cele ure posvetiti se resnemu pisateljskemu delu kljub temu, da je ves zaposlen z vodstvom svojih zavodov, z vzgojo svojih gojencev, s pridigovanjem in spovedovanjem, s sprejemanjem številnih obiskov in z nešteti zunanji posli. Zdi se, kakor da se zanj čas sproti pomnožuje.«

Blaženi Janez Bosco je bil resnično izredno delaven, a gonilna sila vsega njegovega delovanja je bila ista kot nekdanj za apostola Pavla: Caritas Christi urget nos — ljubezen Kristusova nas sili. Ta ljubezen ga je vnemala v njegovih podjetjih, ta ljubezen ga je podžigala, da se je lotil tudi najtežjega dela, ta ljubezen mu je dajala moč, da ni poznal mere, kadar je šlo za delovanje v čast božjo in zveličanje duš. Ta ljubezen ga je pripeljala tudi na pisateljsko polje.

Ko je uvidel, da njegova še tako ognjevita beseda doseže le malo število tistih, ki bi jih rad pridobil za Boga, je sklenil začeti obsežnejši apostolat z pisano besedo. Tako se je začelo pisateljsko delovanje blaženega Janeza Bosca in sad tega dela je okrog šestdeset večjih in manjših del.

Don Bosco se je predvsem posvetil mladini, zato so njegovi prvi spisi namenjeni tej zenici njegovega očesa. V spodbudo mladini je napisal življenje vzornega svojega součenca Al. Comolla. Nekaj let pozneje je spisal kratek življenjepis sv. Pankracija. Ko je med svojimi gojenci vzgojil več vzornih mladeničev, med katerimi je bil tudi služabnik božji Dominik Savio, je don Bosco napisal več kratkih, vzpodbudnih življenjepisov teh mladih vzornikov. Istočasno je

Blaženi sestavil za fante primeren molitvenik: »Preskrbljeni mladenič«, za dekleta pa »Krščanska mladenka«. Vredno je tu omeniti, da sta ta molitvenika v Italiji še danes zelo priljubljena in sta doživela nad dvesto izdaj.

Toda ne samo za mladino, temveč tudi za širše sloje krščanskega ljudstva je bl. Janez Bosco pisal. Ker so ga župniki od blizu in daleč pogostokrat prosili za duhovno pomoč, je imel zadosti prilike spoznati pomanjkanje verske izobrazbe med ljudstvom. Spisal je zato v pouk ljudstvu par poučnih nabožnih knjižic, tako »Kristjan poučen v veri« ter razne večje in manjše poljudne razprave zdaj o eni zdaj o drugi verski resnici. Da bi ljudstvu nudil versko in nravno čisto berivo, je s pomočjo par izobraženejših duhovnikov in laikov začel izdajati »Katoliška berila«. S tem je začel sicer težko, toda prekornostno podjetje, ki še danes izdaja ogromno množino dobrih knjižic, ne samo v Italiji, temveč tudi na Španskem in vsej južni Ameriki.

Blaženi je imel bistro oko, ki je zazrlo že v kali razvijajoče se zmotne nauke bodisi skritih kakor odkritih sovražnikov sv. cerkve in njenega nauka. Značilno je za bl. Janeza Bosca, da je mladane polovico svojih spisov napisal v obrambo sv. cerkve, papeštva in katoliških verskih resnic. Ko so v Italiji kalvinisti začeli z brošurami in z drugimi različnimi spisi prepričevati ljudstvo, da ima papeštvo svoj začetek šele par stoletij po Kristusu in druge slične zmotne, tedaj se je Blaženi z vsemi svojimi zmožnostmi vrغل v boj za svete resnice. V kratkem je izdal celo vrsto razprav, s katerimi je temeljito zavračal zmotne nauke sovražnikov. Preprostemu ljudstvu je pa dal v roke novo, kratko pa vendar kritično izdajo »Cerkvene zgodovine«, v kateri jasno dokaže, da je cerkev in papeštvo Kristusova ustanova. Z istim namenom je izdal skoro istočasno življenjepis svetega Petra in Pavla. A Katoliška berila, so v tistih mesecih prinašala kratke življenjepise po vrsti

vseh papežev iz prvih stoletij krščanstva. Blaženi je s tem dajal takorekoč smrtne udarce kalvinistom v Italiji. Ti so to dobro vedeli in so se hoteli znebiti nevarnega nasprotnika, toda Bog tega ni dopustil.

Tudi na prosvetnem polju se je don Bosco udeleževal. Vendar tudi v prosvetno-poučnih knjigah se je posluževal preprostega, poljudnega sloga, ker njemu je bilo najvažnejše to, da ga razume preprosto ljudstvo. Na tem polju je med drugimi spisi

izdal »Zgodovino Italije« zato, da narodu pokaže zgodovinske dogodke v pravi luči. Kajti dotedanje učne knjige te stroke so bile prepojene s sovražnim mišljenjem nasproti katoliški veri in papeštvu.

Po kratkem pregledu spisov bl. Janeza Bosca vsakdo takoj uvidi jasen namen njegovega pisateljskega delovanja. On ne išče pisateljske slave, iz njegovih spisov izveneva vedno znova njegovo geslo: »Daj mi duše, drugo vzemi!«

Josip Lovrenčič:

Delo prazničnih oratorijev.

Janez Bosco je imel komaj 10 do 12 let, ko je hodil na trge in sejme, da je tam opazoval glumače. S svojo spretnostjo si je kmalu prisvojil njihovo umetnost ter jih posnemal v domači vasi. Gledat in občudovat so ga hodili otroci in odrasli. Zakaj mu je dovoljevala dobra in skrbna mati Marjeta tako raztresenost, ki bi lahko bila združena z nevarnostmi za dušo in telo? Zato ker je Janezek s takimi zabavami obvaroval mladino marsikakega zla ter jo navajal k izvrševanju dolžnosti do Boga.

To je bila klica poznejše ustanove prazničnih oratorijev.

Mladina išče zabave in razvedrila. Za to da vse; žrtvuje celo svoje nedeljske dolžnosti, samo da se veseli in zabava.

Kako združiti to hlepenje po razveseljevanju s spolnjevanjem verskih dožnosti in s skrbjo za dušo? To vprašanje je don Bosco rešil s prazničnimi oratoriji.

Na stotine salezijanskih zavodov je na svetu. Skoro vsak zavod ima poleg tudi praznični oratorij. Zunanji fantje prihajajo vanj ob nedeljah in praznikih. Istotako deklice in mladenke pri Hčerah Marije Pom.

Zanimivo je življenje v takem oratoriju. Fant komaj čaka, da se v nedeljo zdani in že je na nogah, že hiti v oratorij, kjer ga z veseljem čakajo predstojniki, ki imajo le dve srčni želji: vse storiti, vse žrtvovati, da osrečijo svoje gojence in po njih tudi družine, h katerim pripadajo, ter da jim ugladijo pot k večni sreči.

Dečki igrajo igre, katere sami hočejo tekajo, se zabavajo in se veselijo. Z njimi pa se vesele in zabavajo tudi njihovi predstojniki, ki so pravi skrbni bratje in očetje, čeprav zahtevajo red in pokorščino. Razni oddelki: šport, šah, petje, godba, telovadba, družbe sv. Alojzija, sv. Jožefa, Brezmadežne pomagajo, da se lepo in koristno razvijajo njihove duševne in telesne zmožnosti. Kako vzgojno vpliva na mladega fanta, ako more lepo nastopiti na odru ali deklamirati kako primerno pesem!

Deček, ki pohaja oratorij, gre z veseljem tudi v cerkev ali kapelico, saj bo slišal tam njemu prilagodeno razlago sv. evangelija, ter bo sam s svojim glasom povzdignil slovesnost sv. maše. Nekaj naravnega mu je, da rad pride tudi popoldne h krščanskiemu nauku, ki je zopet prilagoden njegovim razmeram. S kolikim veseljem sprejme tudi blagoslov z Najsvetejšim ter se daruje Jezusu za ves teden! S hrepenenjem šteje tedne in dneve, ko bo zopet pristopil s tovariši k skupnemu mesečnemu sv. obhajilu.

Kako globoko je razumel don Bosco dušo mladega fanta! Fant, ki mu je postal oratorij drugi dom, bo preživel mladost res v veselju in zabavi po želji svojega srca, ob enem pa se bo marsikaj naučil za življenje, navadil se bo služiti Bogu in imeti skrb za dušo. Kdor natančno premotri delo v oratoriju, mora občudovati njegovega ustanovitelja in reči: Ta mož je našel sredstvo, kako rešiti mladino pogube.

Bl. Janez Bosco sredi svojih gojencev v prvih časih svojega delovanja.

Dr. Tomaž Kelenc:

Pospeševatelj dobrega tiska.

»Daj mi duše, drugo vzemi« — to vzvišeno geslo je bilo sredotočje vsega delovanja bl. Janeza Bosca. Ljubezen, ki je prekipevala iz njegovega velikega srca, je hotela objeti ves svet. Hotel je, kot nekoč sv. Pavel, vsem postati vse, da bi vse pridobil za Kristusa.

Žalostne razmere so vladale med evropskimi narodi v drugi polovici preteklega stoletja, ko je bl. Janez Bosco pričel svoje plodonosno delovanje. Vsepopšod so se še čule pogubne posledice krvave francoske revolucije. Brezbožni pisatelji so širili po knjigah napačne nazore o človekovi prostosti in neodvisnosti. Cela vrsta umazanih časopisov je netila med ljudstvom mržnjo proti vsaki postavi, božji in človeški ter sovraštvo do rimskega papeža. V teh okoliščinah je bl. Janez Bosco uvidel, da bo le dober tisk zamogel zaježiti strupeno povodenj brezbožnega tiska. Oprijel se je z vsem žarom svoje apostolske gorečnosti tega mogočnega sredstva za pobijanje zmot in razširjanje prave krščanske omike. Tekom svojega življenja je, poleg ogromnega drugega dela, storil toliko na tem polju, da se lahko imenuje apostol dobrega tiska. Le nekaj podatkov iz njegovega življenja zadostuje, da spoznamo, kako mnenje je imel o tisku in koliko je storil za dober tisk.

Slavni pisatelj, nadškof Keteler iz Münza na Nemškem je nekoč rekel: »Ako bi živel sv. Pavel v današnjih časih, bi postal gotovo časnikar.« Bl. Janez Bosco je vršil nekaj časa tudi časnikarski poklic. Ustanovil je versko političen list »Družinski prijatelj«, ki je prinašal ljudstvu dvakrat na teden politične in druge novice in mu nudil obnem protistrup zoper slabe liste. Bil je precej časa glavni urednik tega lista. A kmalu je uvidel, da mu ta posel jemlje preveč časa in ga ovira v delu za mladino, ki je bil njegov glavni namen. Za to je prepustil vodstvo drugim, a ostal mu je še v bodoče vnet sotrudnik.

Kakor hitro je pripravil svojim varovancem prvi skromen dom, je zasnoval novo,

velikansko delo, ki ga je stalo premnogo truda, ki pa prinaša še dandanes bogate sadove. L. 1853. je pričel izdajati pod naslovom »Katoliška berila« razne poljudno sestavljene spise. Naročniki so dobivali za majhen denar dvakrat na mesec po eno knjižico, ki je vsebovala zajemljivo in poučno povest, gospodarske stvari, novice, vmes pa kratke članke o Bogu, o človekovem namenu, o cerkvi, o papežu i. t. d. S čudovito iznajdljivostjo si je znal pridobiti sotrudnikov pri tem delu. Profesorji in učenjaki so si šteli v čast, da so smeli sodelovati. Številne obiskovalce, pa naj so bili še tako visokega stanu, je pritegnil v svoj delokrog, vsaj s tem, da so mu predstavljali dela tujih pisateljev. Vendar je največ dela slonelo na njegovih ramah; nadzoroval je tiskarniško delo, popravljaj korekture, skrbel za vezavo in razpošiljanje knjig. V njegovi sobi je bil dolgo časa sedež uredništva in upravnništva. Ta njegova ustanova je poslala do danes med svet nad 30 milijonov dobrih knjig, ki izhajajo v laškem, francoskem, španskem in portugalskem jeziku.

Po njegovem prizadevanju so se začele ustanavljati po deželi ljudske knjižnice. Ko je l. 1855. bival radi slabega zdravja doma na kratkem oddihu, je ustanovil v svoji domači župniji »Ljudsko knjižnico« in »Društvo za širjenje dobrega tiska.« Pravila tega društva so bila vzor nadaljnim tovrstnim ustanovam.

S prav posebno gorečnostjo se je veliki apostol mladine trudil, da bi svoje ljubljence obvaroval pred slabim čtivom. Porabil je vsako priliko in jih v pridigah in zasebnih pogovorih svaril pred to kugo. »Noben strup ni za mladino tako poguben, kot slabo čtivo. Če ljubite sv. vero in če nočete pogubiti svoje duše, ne berite knjig dvomljive vrednosti, ne da bi vprašali prej starše ali vzgojitelje. Ako bi mogli odpreti v tem trenutku vrata v peklo, bi zaslišali obupno vpitje mnogih, ki so se pogubili radi branja slabih knjig in časopisov.« Nekoč jim je

pripovedoval pri pridigi o sv. Pavlu, kako je dal v Efezu sežgati na javnem trgu veliko množino protikršćanskih knjig. Med govorom se je obrnil do enega izmed pričujoćih dećkov in ga vprašal: »Kaj se ti zdi, zakaj je dal sv. Pavel sežgati toliko knjig, ki so bile v tistih ćasih zelo dragocene, namesto da bi jih prodal in denar razdelil ubogim?« Dećek je odgovoril: »Sv. Pavel je dobro napravil, da je tiste knjige sežgal, kajti če bi prišle v roke drugim, bi škodile njihovim dušam.« »Prav si odgovoril; ko gre za dobro duš, ne smemo gledati na noben ćasni dobićek.«

Ti nauki so rodili pri dećkih lepe uspehe. Postali so njegovi goreći sodelavci pri širjenju dobrega in pobijanju slabega tiska. Nosili so mu slabe knjige in ćasopise, če so jih našli doma ali pri kakem tovarišu in on jih je javno na dvorišču sežigal. V zameno pa jim je dajal razne dobre spise, posebno knjižice iz zbirke »Katoliških beril«, da so jih razdeljevali med znance. Le Bog ve, koliko dobrega je storil bla-

ženi Janez Bosco na ta naćin tedaj, ko so protestanti v Turinu in severni Italiji nanapenjali vse sile, da bi odtrgali z denarjem in pogubnimi spisi ćimveć duš od prave, rimsko-katoliške cerkve. Bil je z njimi orjaški boj. Ni se ustrašil njihovih groženj in dejanskih napadov.

Ljubezen do neumrjoćih duš ga je pri-ganjala, da je žrtvoval zanje vse svoje moći. Delal je le za to, da bi ljudje spoznali in ljubili Boga. Vse življenje je povelećeval Boga pred ljudmi, zato pa zdaj Bog njega povelećuje pred vsem svetom. — 2. junija ga je sv. cerkev povzdignila na oltarje. Tega radostnega dogodka se veseli tudi slovenski narod. Z bl. Janezom Boscom pridobi novega priprošnjika in vzornika. Naša mladina se bo ućila od mladega Janezka darovati nedolžna leta Bogu. Fantje in možje pa imajo v njem vzor katoliške zavednosti ter neustrašene odloćnosti v boju za sveto stvar, posebno z apostolatom dobrega tiska.

Dr. Josip Valjavec:

Ustanovnik salez. sotrudništva.

Kakor nekaterim prerokom, tako je Bog tudi blaženemu Janezu Boscu odkrival svojo voljo v sanjah, katere lahko imenujemo prikazni. V sanjah je spoznal svoj poklic, v sanjah je dobil povelje zidati svetišće Marije Pom. kristjanov v Turinu, v sanjah je zrl prihodnost svoje družbe, v sanjah je gledal svoje bodoće misijone. O pogledu na ta velika podjetja se ga je trenutno polotil strah: »Kje bom našel potrebna sredstva?« A vselej, ko ga je objelo to težko vprašanje, se je pojavila ljubezniva gospa — bila je Marija — in mu je prijazno obljubila pomoć: »Ne skrbi, vse boš dobil.«

Zaupajoć v to obljubo nebeške Matere, se je brez skrbi poprijemal del, ki jih je videl v sanjah. Zaćel je zbirati dećke, ustanavljati zavode, odpirati šole, zidati svetišće Marije Pom. kr., potem druge cerkve, nato je zaćel misijone med pogani in razna druga podjetja. Vsa ta podjetja so se krepila in rastla ćudo-

vito hitro, tako, da je bil vsak, ki je opazoval ta razmah, prisiljen reći: »Tu je roka božja.«

K temu napredku so posebno veliko pripomogli pomoćniki, ki jih je — ne bomo se motili, če to rećemo — pošiljala Marija. Obljubila je pomoć in to pomoć je pošiljala po velikodušnih osebah, ki so se, gnane od neke skrivnostne sile, približale blaženemu Boscu in mu ponudile svojo roko. »Komaj sem l. 1841. zaćel z praznićnimi oratoriji« — piše Blaženi — »takoj se mi je pridrućilo nekaj pobožnih in gorećih duhovnikov in neduhovnikov, ki so mi pomagali pri vzgajanju številnih, vzgoje potrebnih dećkov in mladenićeve.«

Že l. 1845. je dosegel od papeža Gregorija XVI. za 50 glavnih sodelavcev popolni odpustek za zadjno uro.

Videć, da število teh pomoćnikov od dne do dne raste, je zaćel misliti, kako bi jih primerno organiziral. In res je l. 1874. sestavil kratek pravilnik, skupini sodelavcev pa dal

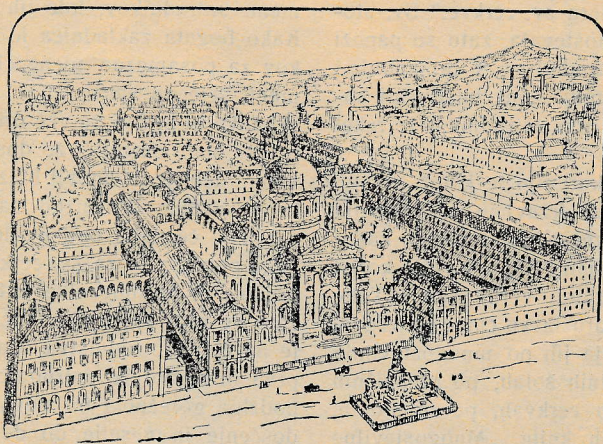
ime Krščanska zveza. L. 1875. je pravilnik popravil ter izpremenil ime v Dobrodelno društvo, potem pa v Salezijansko društvo. L. 1876. pa je skupini svojih sodelavcev dal ime: Družba salezijanskih sodelavcev.

Vse ustanove blaženega Janeza Bosca so imele namen podpirati sv. cerkev s širjenjem božje časti in z delovanjem v časno in dušno korist bližnjega. Tak namen je podal tudi družbi salez. sodelavcev ter si je s to ustanovo spletel novih neprecenljivih zaslug.

„Sotrudniki in sotrudnice — tako Janez Bosco — naj podpirajo škofove in župnike z raznimi dobrimi deli, s poučevanjem kateki-

delovanje vnete in sposobne osebe. Dotlej je veljalo mnenje, da to delovanje spada le v delokrog duhovnikov in redovnikov, s to ustanovo pa je zavel nov duh. Župniki in škofove so našli v salez. sodelavcih in sotrudnicah najboljše delavce v svojih škofijah in župnijah. Zato niso nasprotovali tej novi ustanovi, pač pa so hvaležni za pomoč tudi sami pristopili v število sodelavcev. Odtod toliko cerkvenih dostojanstvenikov v družbi sotrudništva, odtod toliko shodov salez. sodelavcev po škofijah in župnijah, shodov, ki jih še vedno prirejajo škofove in župniki.

Drugi namen salez. sotrudništva je podpiranje salezijanske družbe. „Sotrudniki in so-

Oratorij v Turinu. Sal. materinska hiša s cerkvijo Marije Pomočnice.

zma, z vzgajanjem otrok in podobno.“ To se pravi, storijo naj vse kar služi v škofijah in župnijah v pobudo k verskemu in npravnemu življenju.

Namen, ki ga je dal Blaženi družbi sodelavcev, ni ostal na papirju. Kakor da neka skrivnostna moč hiti od mesta do vasi ter išče in vabi za versko delovanje najbolj sposobne osebe, tako je vest, da je don Bosco ustanovil družbo salez. sodelavcev, hitela od mesta do mesta, od vasi do vasi in budila goreče duše, ki so se radevolje ponudile don Boscu na razpolago, pripravljene delati po njegovih načrtih. Škofove in župniki so kmalu opazili to živahno delavnost in, česar poprej niso poznali, to so spoznali sedaj: za versko

sotrudnice — piše Blaženi — so s salezijanci bratje in sestre v Kristusu. Do njih se obračajo salezijanci, kadar potrebujejo pomoči.“ Kdor pa podpira salezijansko družbo, podpira katoliško cerkev, kajti salezijanska družba je del te cerkve in sicer eden izmed tistih delov, ki jo najuspešneje podpirajo. Salezijanska družba podpira sveto cerkev, podpira jo z vzgajanjem otrok, s pridigovanjem, s službo božjo, z ustanavljanjem vzgojnih zavodov, z gradbo novih cerkev, z izdajanjem koristnih knjig, s širjenjem sv. vere med poganskimi narodi. Zato pravi Blaženi: „Podpirati salezijance ni nič drugega kot podpirati dela, ki spadajo h kat. cerkvi.“ Zato se nadškof Morganti, vrli salez. sodelavec, ni bal reči na

javnem zborovanju salez. sodruđnikov: „Kdor ovira in nasprotuje salez. sodruđništvu, ta nasprotuje sv. cerkvi, kajti čeprav bi salez. sodruđniki delovali samo v prid salez. druđbi, bi vendar mogli reči: Ti delajo za katol. cerkev, ker salez. druđba ni nič drugega kakor del sv. cerkve in sicer del, ki je sv. cerkvi v veliko podporo. Salezijanci kot posamezne osebe ne potrebujejo sodruđnikov in sodruđnic, oni so delavni in, kar potrebujejo zase, to si prisluđujo s svojo delavnostjo. Sodruđniki in sodruđnice torej ne vzdrđujejo salezijancev, ampak to, kar oni ustanavljajo in vodijo, ne v svojo korist, ampak v korist sv. cerkve. Zato obsojam tiste, ki nasprotujejo salez. sodruđništvu in pozdravljam to druđbo, ki je tako mogočna podpora sv. cerkve.“ Sv. stolica je to vsikdar upoštevala, zato so papeži obdarili druđbo sodruđnikov s premnogimi odpustki in so se tudi sami imenovali sodruđnike. „Jaz sem prvi sodruđnik,“ je rekel Leon XIII.

Sodruđniki pa ne koristijo le katol. cerkvi, ampak istočasno tudi druđini in posameznim druđinam. Kaj je v večjo korist druđini, kakor dobri, pošteni druđavljanji? Kaj je v večjo korist druđinam, kakor pridni, verni člani? Take druđavljanje in take druđinske člane pa vzgaja salez. druđba. Vzgaja jih po mnogoštevilnih zavodih, po vsevrstnih šolah, po prazničnih oratorijih, po svojih cerkvah, po misijonih, z izdajanjem dobrih knjig. „Mnogoštevilne Zveze bivših salez. gojencev, ki se odlikujejo po svojem poštemem življenju in mnogoštevilne dobrodelfne organizacije, ki so jih ustanovili salezijanci, organizacije, ki delujejo s čudovitimi uspehi, so dosti jasna priča, koliko vrljih druđavljanov je vzgojila salezijanska

druđba druđavam in druđinam.“ Tako med drugimi kardinal Maffi. Pa kdo jim preskrbuje potrebna sredstva, da vzdrđujejo toliko koristnih vzgojevališč in podjetij? Njihovi gojenci? Toda ti so po večini revni. Vsa ta sredstva dobivajo od velikodušnih sodruđnikov in sodruđnic.

Salez. sodruđništvo pa koristi tudi sodruđnikom in sodruđnicam samim. Koristi jim, ker s svojo dobrodelfnostjo vabijo iz nebes blagoslov in si kopičijo zasluđuena za nebesa. „Dajte in vam bo dano!“ pravi Gospod. In tiste dušne koristi, ki jih prejemaajo s premnogimi odpustki, ki jih je podelila sodruđnikom sv. stolica, in radi molitev, ki se opravljajo po salezijanskih zavodih po namenu sodruđnikov, kdo jih more premeriti? Kako bogata zakladnica je druđba sodruđnikov za posamezne njene člane, bo mogoče umeti šele po smrti.

Lahko bi podali še več drugih koristi, toda to kar smo omenili, že dosti pokaže, kako veliko delo je ustanovil blaženi Janez Bosco, ko je ustanovil druđbo salez. sodruđnikov.

Ljudje čezdalje bolj uvidevajo, kako velikega pomena je za sv. cerkev, za druđave, za druđine in posameznike salez. sodruđništvo, zato se radi vpisujejo. Reči pa moramo, da je na čelu sodruđništva Marija, da ona, kot prva in najboljša sodruđnica salez. druđbe, podžiga gorečnost ter vliva v sodruđnike zadoščenje in veselje do dela. Zato je prav odgovorila goreča sodruđnica, ko se je neka nevoščljiva oseba hudovala nad velikim številom in čudovito delavnostjo salez. sodruđnikov: „Ali ne veste, da imajo salezijanci Marijo?“

Bl. Janez Bosco, moderen svetnik.

Tudi svetost gre v svojih zunanjih osnovah kolikor toliko po modi: prilagodeva se razmeram, kraju, času ter poslanstvu svetnikovem. Bl. Janez Bosco je bil skozi in skozi „moderen“ svetnik. Na njem ni bilo nič mrkega, strogega, navidezno se ni prav nič razlikoval od drugih ni bil asket v pomenu, kakor smo ga navajeni pri mnogih drugih svetnikih. Pač pa je bil mož neutrudljivega dela, brezprimerne požrtvovalnosti, tako da ga je nekdo imenoval prav srečno stoprocentnega altruista. Vse življenje je žrtvoval za druge, nase je popolnoma pozabil, in si izgovoril počitek v nebesih. Izredno druđaben, je rad druge zabaval; kamorkoli je bil povabljen, je postal na mah središče vse konverzacije. Bil je finega takta in osvajajočega nastopa; z eno besedo izredno močna osebnost. Dal pa se je voditi od milosti bođuje v vseh potankostih svojega življenja in delovanja.

Josip Geder:

Don Bosco in misijoni.

»Pojdite in učite vse narode,« je dejal nekoč božji Odrešenik. Skoraj dvatisočletni klic božjega Zveličarja je našel v vseh časih mogočen odmev. Vedno so se našla velikodušna srca, katera so zvesto sledila temu klicu. Bog pa je še ob vsakem času zbujal može, ki so prednjačili v izpolnjevanju njegovih želja. Tak mož božji, poln gorečnosti in ljubezni božje, je bil bl. Janez Bosco.

Še kot otroku mu je vcepila mamica v

iz žepa rožni venec ter skupno z drugimi počastil nebeško Mater.

Deček je rasel in z njim je rastlo hrepenenje postati duhovnik — misijonar. Ogromne, skoraj nepremostljive težave so mu zastavljale pot, toda z zaupanjem v previdnost božjo in v ono prečudno Gospo, ki se mu je prikazovala od 9. leta naprej, je stopal z vedrim čelom preko vseh ovir.

Težke borbe je imel že za seboj, ko ga

Prva grupa salez. misijonarjev l. 1875. Bl. J. Bosco izročca Cagliero, poprejšnem kardinalu, knjigo salezijanskih pravil. V sredi argentinski konzul.

srce: »Stori vsakomur dobro!« Globoko so ostale zapisane v nežni duši blage matrine besede. Janezek, dasi še otrok, je vedel, da skaže največjo dobroto bližnjemu, ako mu pomaga rešiti neumrjočo dušo. Reševati duše je bil njegov ideal, ki je oživiljal vse njegovo delovanje od nežnih otroških let do sive starosti.

Početki njegovega delovanja so bili neznatni, kot je bil neznaten še sam. Tam na zelenih domačih tratah je zbiral otroke, jih razveseljeval z nedolžnimi zabavami. Kedaj pa kedaj je neopaženo vpletel kako pobožno, koristno misel, ali pa tudi potegnil

vidimo v Chieri v semenišču. Bolj kot kedaj se mu je zbujala želja iti v misijone. Ogenj, ki je tlel leta in leta, je postajal živ. Z zanimanjem je prebiral misijonska poročila. Z bolečim srcem je pregledoval ogromno število nevernikov.

Bl. Janez Bosco je daroval prvo sv. daritev. Široka pot se mu je odprla in geslo: »Daj mi duše drugo vzemi,« mu je bilo edini cilj na tej novi poti. Hotel je končno udejestviti davno željo, postati misijonar. A spovednik bl. Cafasso, ki ga je vprašal za svet, mu je odgovoril: »Bog Vas hoče druгод.« Don Bosco je ubogal spovednika.

Njegove besede je smatral za glas božji.

V borbi za duše zapuščenih sirot pa ni pozabil tudi daljnih poganskih krajev. Večkrat so ga našli zamišljenega nad zemljevidom. Oči so se mu zalile s solzami, ko je gledal obširne pokrajine, ki jim še ni prisijala luč sv. vere. »Oh, ko bi imel veliko duhovnikov, poslal bi jih v Patagonijo ter Ognjeno zemljo,« je mnogokrat vzdihoval.

Velikodušno hrepenenje, žrtvovati samega sebe, mu je Gospod kmalu poplačal. Na čudežen način mu je pokazal, da bo deležen obširnega dela v njegovem vinogradu.

Bilo je koncem avgusta 1854. Po Turinu je morila kolera. Don Bosco in njegovi gojenci so stregli zapuščenim bolnikom po mestu. Med strežniki je bil tudi klerik Rua in 16 letni mladenič Cagliero. Nekoč se je vrnil Cagliero ves opešan in slab. Moral je v posteljo. Zdravnik je ugotovil kolero. Poklicali so don Bosca, da bi podelil mladeniču zakrament za umirajoče. Don Bosco je prišel, da bi pripravil svojega gojenca za pot v večnost.

Ko vstopi v bolnikovo sobo, zapazi nad bolnikom golobčka z zeleno oljčno vejico v kljunčku, ki jo spusti bolniku na glavo. Okrog postelje vidi čudne obraze divjakov, ki prosijo za dečka. Don Bosco je spoznal

v prikazni prst božji ter gledal v mladeniču velikega bodočega misijonarja.

Bolj kot kedaj poprej se je okrepila tedaj v don Boscu misijonska ideja. Toda šele čez dolgih 20 let se je uresničila ta prikazen. — Enajstega novembra 1875. je bil za don Bosca dan veselja, a obenem tudi dan grenke ločitve. Prvo krdelce zvestih sinov se je odpravljalo v daljno Patagonijo. Mladi duhovnik Cagliero mu je načeljeval.

Po ganljivem slovesu v baziliki M. P. je don Bosco spremljal nove misijonarje v Genovo, kjer so stopili na ladjo. Težka je bila ločitev. Zdelo se mu je kakor da bi se mu odtrgal kos srca; toda žrtev je bila storjena Gospodu v čast in dušam v korist.

Don Boscove želje so šle v klasje. Postal je oče in vzgojitelj številnih evangelijskih delavcev in po njih misijonar tudi sam.

Neumorno delo mu je Bog že v življenju bogato poplačal. V prikaznih je gledal, nele obširna polja, temveč tudi ogromen razmah svojih trudov.

Gorčično zrno vsejano l. 1875. se je razraslo in še raste v mogočno drevo.

V baziliki M. P. se ponavlja vsako leto ganljivi prizor slovesa novih misijonarjev. Neštete vrste velikodušnih src daruje Bogu in velikodušno sledi geslu blaženega očeta: »Daj mi duše drugo vzemi.«

Stanje salezijanskih misijonov sedaj. *Salezijanska družba ima sedaj misijonske postojanke v sledečih krajih oziroma deželah: Kitajska (Macau, Heung-Sham, Shiu-Chow, Shanghai), Japonska (Kiu-Sciu), Indija (Mylapore, Tanjore, Kalkuta, Assam), Siam (Malaka), Palestina, Mala Azija, Afrika (Egipet, Belgijski Kongo, Alžir, Tunizija, Rt dobre nade), Argentina (Patagonija, Pampa), Čile (Magelansko ožemlje), Brazilija (Sv. Katarina, Matto Grosso, Registro do Araguaya, Porto Velho, Rio Negro) Ekvador (Mendez in Gualaquiza), Avstralija (Melbourne).*

V teh misijonih deluje 417 duhovnikov 250 klerikov in 268 lajikov; skupaj 935 oseb. Poleg teh delujejo v salezijanskih misijonih tudi še 354 Hčera Marije Pomočnice.

V tem seznamu niso všteti salezijanci, ki delujejo po raznih zavodih v Ameriki (145 zavodov). V teh zavodih deluje 1647 salezijancev in 1669 Hčera Marije Pom.

Dr. Josip Valjavec:

Janez Bosco čudodelnik.

Jezus je po svojem vstajenju obljubil apostolom, da bodo tisti, ki bodo vanj verovali, delali čuda, kakor jih je on delal in še večja. Ta božja obljuba se je vedno izpolnjevala v Kristusovi cerkvi, zlasti pri tistih, ki so se odlikovali v globoki veri in svetem življenju.

Tudi blaženemu Janezu Boscu je Bog podelil dar čudežev in sicer v tako obilni meri, da so ga že v življenju imenovali „čudodelnika“.

Preobširno bi bilo naštevati in na dolgo opisovati vsa čudovita dela, ki so spremljala njegovo življenje, dela, pred katerimi ostrmi tudi posvetna znanost in je prisiljena reči: „Tu je nadnaravna sila vmes.“ Poglejmo jih le površno.

V ZAMAKNJENU.

Bl. Janez Bosco je bil neprestano združen z Bogom. O tem združenju je pričalo njegovo govorjenje in vse delovanje. Ko pa je molil, takrat so ga često prevzela taka čustva, da so mu odpovedala telesna čutila in se je zamaknil.

Pogostokrat so ga našli v takem položaju. „Bil je kakor oseba, ki nekaj pošluša,“ tako ga opisuje sestra Marije Pomočnice Felicina Torretta, ki ga je meseca avgusta l. 1887. našla in opazovala v takem stanju. „Na obličju, iz katerega je izžarevala živa svetloba, je počival nepopisen izraz. Njegov ljubezniv in miren nasmeh, njegove roke, razprte proti predmetu, ki ga je zrl v višavi, njegovo pritrjevanje z glavo in tiho šepetanje mi je pričalo, da govori z nadnaravnim bitjem. Da bi bolje uživala čudovit prizor, sem se približala in večkrat glasno in razločno rekla: Hvaljen Jezus, oče! Ali je dovoljeno? a on ni slišal, mi ni odgovoril. Ta prizor je trpel deset minut, dokler ni skončal pogovora z znamenjem sv. križa in s tako spoštljivim priklonom, da mi ga ni moči popisati.“

V teh zamaknjenjih ga je tuintam nevidna moč dvignila od tal in ga držala v zraku, „Meseca januarja 1879.“ tako poroča duhovnik Garrone, „sva jaz in moj tovariš Frachini stregla don Boscu pri sv. maši. Maševal je v zasebni kapelici. Ko se približa povzdigo-

vanje, vidiva don Bosca kokor zamaknjenega z nebeškim sijajem na obličju, ki je, kakor se je zdelo, obsvital vso sobo. Polagoma so se njegove noge odmaknile od tal in don Bosco se je dvignil v zrak, da niti nisva mogla doseči plašča. Trpelo je kakih deset minut. Ves iz sebe od začudenja, sem tekel iskat duhovnika Berta, a ga nisem našel. Ko se vrnem, vidim, da se polagoma spušča k tlom, v sobi pa je ostalo nekaj nebeškega.“

Enake prizore so videli tudi drugi, včasih tudi zunanji ljudje. Tuintam mu je izžarevala iz obličja solnčna svetloba, ki je jemala vid. In to nele v trenutkih zamaknjenja, ampak tudi o drugih prilikah, zlasti takrat, ko je govoril o Mariji.

GLEDAL JE V PRIHODNOST.

Blaženi Janez Bosco je govoril o prihodnosti, kakor da gleda sedanjost. Meseca marca l. 1854. je naznanil, da se bliža Turinu strašna kolera. „To bolezen,“ je rekel, „pošilja Bog, da kaznuje greh.“ Nobenega znamenja ni bilo takrat, iz katerega bi mogel predvideti bolezen. Kakor je napovedal, tako se je zgodilo. Meseca avgusta je izbruhnila kolera ter zahtevala več tisoč žrtev.

Čestokrat je govoril o prihodnosti Oratorija, o prihodnosti svetišča Marije Pom. kristjanov in salezijanske družbe ter je natančno in podrobno orisal razne okoliščine, ki so se dobesedno izpolnile.

Da je blaženi Bosco poznal prihodnost, je posebno jasno kazal z napovedmi o smrti gojencev. „Skozi več let,“ tako poroča njegov biograf Janez Lemojne, „ni umrl noben gojenec, ne da bi don Bosco davno poprej napovedal smrt. Pri teh napovedih je večkrat označil čas, večkrat celo imena dotičnih gojencev. Tako je na primer l. 1869. napovedal smrt dveh gojencev, imena teh dveh gojencev pa zaupal bolniškemu strežniku Mancardiju. Ta je dne 30. januarja zapisal na list: „Don Bosco mi je včeraj zvečer dne 29. januarja rekel: Dragi Mancardi, dva izmed obrtnih učencev se bosta morala preseliti v nebesa, preden mine štiridesetdanski post, in sicer Tarditi in Palo, Pazi nanju! Ta list je zalepil

in ga izročil duhovniku Alassonattiju, ki je zapisal na kuverto: Don Boscova napoved; odpreti po Velikonoči 1869. — Velikonoč so obhajali tisto leto 27. marca. Dne 26. februarja je umrl gojenec Palo, dne 22. marca pa gojenec Tarditi.“

Podobnih napovedi je polno v don Boscovem življenju, napovedi, ki pričajo da je bl. Bosco na nadnaraven način gledal v prihodnjost. Gojenci, o katerih je napovedal smrt, so bili takrat navadno zdravi; veliko število takih napovedi in podrobne okoliščine, ki jih je navadno pristavil napovedim, ki so se natančno izpolnile, pa kažejo, da se te napovedi nikakor niso mogle uresničevati slučajno.

VIDEL JE V DALJAVO.

Dne 31. januarja 1862. se je bl. Janez Bosco, kakor pripoveduje duhovnik Bonetti, izprehajal z nekaterimi gojenci po hodniku. Naenkrat se ustavi, pokliče klerika Cagliari in mu reče: „Slišim zvenkljati denar. Pojdi, poišči tri gojence — in pove imena — našel jih boš pri igri.“ Cagliari je ubogal in našel tri gojence zunaj dvorišča zatopljene v igro.

Ko je bil nekega večera v obednici salez. zavoda v Lanzu, se nepričakovano obrne do ravnatelja in mu reče: „V tem trenutku sta pri umivalniku dva gojenca, ki govorita nesramnosti.“ Prepričali so se, da je resnično.

Da je blaženi Bosco v resnici videl v daljavo, je šestokrat pokazal tudi v pismih, ki jih je pisal gojencem in predstojnikom raznih zelo oddaljenih zavodov. V teh pismih je natančno poročal, kaj je v svojih skrivnostnih obiskih opazil med njimi dobrega in slabega. Pri preiskovanju so se potem prepričali, da je blaženi Bosco poročal resnico. Ko ga je duhovnik Mihael Rua nekoč vprašal, kako je mogel videti iz Lanza, oddaljenega več ur hoda od Turina, tri gojence v Turinu, ki so skrivaj zapustili Oratorij, pustili službo božjo in se šli kopat, je odgovoril: „S pomočjo moje brzojavne žice, katero zvežem z daljavo, ki si jo določim, vidim in spoznam, kar služi v čast božjo in zveličanje duš. To vam povem, čeprav bi vam morda ne smel povedati, a smatram za koristno, da nihče ne bo mislil, da lahko dela, kar mu drago, ko sem jaz daleč od Oratorija. Zelo se moti, kdor misli, da ga jaz ne vidim. Ne maram pa, da bi se varovali hudega samo iz strahu, pač

pa zato, ker vas vidi Bog, kateremu boste morali dati oster odgovor.“

BOSCO VIDEL JE V DUŠE.

Da blaženi Bosco vidi v duše, o tem je bilo že l. 1848. splošno prepričanje v Oratoriju. Vselej, kadar je kdo pozabil kak greh ali kadar ga je nalašč zamolčal, je Blaženi pristavil: „Pa tega greha ne boš povedal? — Se onega greha več ne spominjaš? — Zakaj zakrivaš ta greh?“ in podobno, ter je označil greh in vse okoliščine, ki so ga spremljale: „V tem in tem letu, o tej priliki, na onem kraju, v navzočnosti tega in tega si storil ta in ta greh,“ in je natančno označil kakovost greha in število.

Duhovnik Janez Turchi piše: V desetih letih, ki sem jih preživel v Oratoriju, sem sto in stokrat slišal don Bosca: — Dajte mi mladenciča, ki ga nisem nikdar videl, pogledal ga bom v obraz in mu odkril grehe, začenshi od njegovih otroških let. — Parkrat je ta pojav razlagal tako: — Večkrat, ko spovedujem, vidim duše gojencev kakor odprto knjigo, da iz nje berem. To se dogaja zlasti v duhovnih vajah in slovesnih praznikih. Blagor tistim, ki se takrat poslužijo prilike!

Da bl. Janez Bosco pozna grehe, je bilo tako znano v Oratoriju, da so se ga gojenci, ki so imeli nemirno vest, skrbno ogibali, kadar so se mu pa morali približati, so si skušali zakriti obraz. Zadostovalo je potem par besed: „Dragi, zapodi satana,“ ali: „Treba, da se spraviš z Bogom,“ ali: „Če nocoj umrješ, kaj bo z dušo?“ in gojenec je prosil za spoved in si očistil dušo.

OZDRAVLJAL JE BOLEZNI.

Zdi se, da ni bilo svetnika, ki bi bil ozdravil toliko bolnikov, kakor jih je ozdaval blaženi Janez Bosco. Prepričanje, da don Bosco po priprošnji Marije Pom. kristjanov dela čudeže, je bilo toliko, da so zlasti o praznikih Marije Device od blizu in daleč prihajali bolniki — hromi slepi gluhi mutasti — in prosili za ozdravljenje. Bili so bolniki vsevrstnih bolezni, tudi taki, katerim so zdravniki odpovedali vsako upanje na ozdravljenje. Blaženi Bosco jim je priporočil zaupauje v Marijo Devico, delil jim je blagoslov Marije Pom. kristjanov, molil je z njimi k Mariji Pomočnici in s tem sredstvom jim je vrnil zaželeno zdravje. In kolikim je poleg tele-

snega zdravja vrnil obenem tudi dušno zdravje in jih s pota pregrehe privedel na pot poboljšanja!

MNOŽIL JE HRANO.

V življenju blaženega Janeza Bosca često naletimo na čudežno množitev telesne in tudi dušne hrane. Blaženi je bil v svoji čudoviti ljubezni poln skrbi in gorečnosti, da je preskrbel svojim gojencem vse potrebno. Bog je hotel poplačati to ljubeznivo skrb s tem, da se mu je večasih v rokah pomnožil živež: kruh, kostanj, orehi in tudi posvečene hostije. Nekega dne 1. 1860. je zmanjkalo kruha za zajtrk. Pek ga ni maral dati, dokler se mu ne plača zaostali dolg — 10 tisoč lir. Opozorili so don Bosca, ki je prav tedaj spovedoval v cerkvi. Ta svetuje, naj zbero

Alfonz Pavel:

Prvi nasledniki bl. Janeza Bosca.

Previdnost božja je vzbudila don Bosca in njegovo delo. Kot je vodila njega, je vodila in vodi tudi še danes njegove naslednike.

MIHAEL RUA, prvi naslednik bl. Janeza Bosca, se je rodil v Turinu, dne 8. jun. 1837. Star 7 let, je spoznal don Bosca. Takoj je bil ves njegov in se nikdar ni več ločil od njega. Blaženi je vedel, da mu ga je Bog poslal za naslednika. Nekoč mu je dejal: „Midva bodeva vedno skupaj.“ — 36 let je živel M. Rua ob strani svojega bl. očeta; vzoroval se je na njegovem svetem življenju, posnel je vse njegove čednosti, prelil se je takorekoč v don Bosca. Postal je njegova desna roka v vseh važnih podjetjih. Blaženi mu je večkrat rekel: „Nate računam. Ti boš vodil moje delo, ko mene več ne bo.“

Dne 31. jan. 1838. je zatisnil don Bosco svoje trudne oči k večnemu počitku. Zaplakali so njegovi sinovi, zaplakala je mladina — „Kje najdemo drugega očeta, uboge sirote? Kdo nam nadomesti don Bosca?“ — Tedaj je stopil na njegovo mesto M. Rua — in sirote so kmalu začutile, da se je povrnil med nje živi don Bosco.

Vse svoje sile, svoje življenje je posvetil

ves kruh, ki so ga imeli v hiši. Bilo je le nekaj hlebčkov. Don Bosco je prišel in začel deliti. „Jaz,“ pripoveduje Franc Dalmazzo, „sem stal za don Boscovim hrbtom in opazoval, kako deli. Videl sem, da je v košari komaj 15 do 20 hlebčkov. Don Bosco je delil, a glej čudo! jemat je in jemat iz košare, količina hlebčkov v košari pa je ostala vedno ista. Hlebčki so se mu sproti množili v rokah.“ To je tako ganilo Dalmazza, da je postal salezijanec.

Še mnogo drugih čudovitih dogodkov bi lahko naštel iz življenja bl. Janeza Bosca, katere pa radi omejenega prostora opustim in prihranim za drugo priliko. Že iz tega, kar sem povedal, bo lahko vsakdo uvidel, kaka močna vez je vladala med Bogom in Blaženim.

in izčrpal za don Boscovo delo. Njegovo šibko telo ni poznalo počitka; počival je zato v vednem združenju z Bogom, iz katerega je črpal njegov duh nenavadno moč in vztrajnost. Zase strog in neprizanesljiv, za druge ljubeznivo oče. Sprejemna soba je bila vedno polna ljudi; vsi so hoteli govoriti s „svetnikom“; vsakdo se je potolažen vračal od njega. Njegovo življenje je polno nadnaravnih dogodkov. Na svojih številnih potovanjih je bodril svoje sinove z besedo in zgledom za sveto delo. L. 1908. je obiskal tudi oba tedanja slov. zavoda v Ljubljani in na Radni. — Salezijanskemu delu je dal ogromen razmah. Don Bosco mu je zapustil 64 zavodov. V 22. letih svojega vodstva je M. Rua pomnožil njih število na 341; razširil je salezijanske naprave skoraj po vsem svetu.

6. apr. 1. 1910. je šel za don Boscom po večno plačilo. „Midva bodeva vedno skupaj.“ — Tudi njegovo truplo so položili tik don Boscovega v Valsaličah v Turinu; tako sta počivala skupaj celih 18 let.

2. maja 1922. je škofijski ordinarijat v Turinu uvedel proces za njegovo beatifikacijo. Upamo, da tudi njega sv. cerkev kmalu dvi

gne do oltarske časti.

Drugi don Boscov naslednik je PAVEL ALBERA. Rodil se je 6. jun. 1845. v bližini Turina. Kot 14 leten deček se je srečal z don Boscom. Blaženi ga ljubeznivo nagovori; v njegovi nedolžni duši odkrije nenavadne vrline in zmožnosti. Pavel mu razodene, da bi rad postal duhovnik. Šel je z don Boscom in je postal njegov.

V šoli bl. očeta je Albera naglo napredoval v čednosti in znanju. V vsem je odgovarjal don Boscovemu idealu. Postal je njegov prijatelj in ljubljenc; z vsem srcem se ga je oklenil. Pravo prijateljstvo se preizkusi v trpljenju. Pavlova pot k redovniškemu poklicu je bila posuta s trnjem. Njegov škof ni maral, da bi ostal pri don Boscu, ker ga je hotel imeti za svojo škofijo. Nekoč mu ogorčeno reče: „Ne ljubite svojega škofa! Kako ste se vendar mogli tako zagledati v don Bosca, da trdovratno silite v salez. družbo! Prepričan sem, da čez 10 let ne bo več ne duha ne sluha o njej. . .“ Bridko je jokal Pavel in kljub temu obljubil don Boscu zvestobo. Ko je Blaženi to zvedel, je rekel v preroškem duhu: „Albera bo premagal to težavo in še druge večje; on bo moj drugi. . .“

Tako se je tudi zgodilo. M. Rui je sledil P. Albera (izvoljen 16. avg. 1910.) V Franciji so ga enoglasno imenovali „Le petit dom Bosco — Maii don Bosco.“ Odlikoval se je predvsem v globoki pobožnosti, ki je prešinjala vse njegovo delo. Pobožnost je sestra ljubeznivosti; na obličju se mu je vedno zrcalilo veselje. Naj navedem le en zgled njegove velike ljubeznivosti. Ko je obiskal bolnišnice v Kolumbiji, je spovedal tudi nekega gobavca, vsega razjedenega od ostudne nalezljive bolezni. Po njegovih besedah se je revež čutil tako potolaženega, da je od ginjenja objel svojega dragega očeta. Albera je premagal stud in strah ter mu vrnil objem z bratsko ljubeznivostjo in velikodušno samoodpovedjo. — S pobožnostjo in ljubeznivostjo se druži angelska čistost. Blagor čistim, ker bodo Boga gledali. Albera je iz svoje čiste duše zajemal dragocene bisere redovnega in notranjega življenja, ki se zrcali zlasti v njegovih pismih in številnih okrožnicah. — Z notranjostjo je družil tudi neutrudljivo delavnost. Izročeno mu dediščino je

podvojil, kot zvesti služabnik, ki ob koncu svojega hiševanja vrne gospodarju deset talentov za pet prejetih.

29. okt. 1921. je ugasnilo njegovo življenje. Hvaležni sinovi so ga položili k počitku v mirni dolinici Valsaliče, poleg don Bosca.

Tretji naslednik bl. Janeza Bosca je vlč. g. FILIP RINALDI. Tudi on je še don Boscov gojenec. Eno leto po novi sv. maši mu je že don Bosco poveril vodstvo važnega zavoda; večkrat ga je povabil k sejam vrhovnega kapitlja sal. družbe, da bi se tako mogel bolje vglobiti v duha sal. delovanja. Ni-li don Bosco namenoma tako ravnal in že gledal v duhu Rinaldija kot svojega tretjega naslednika?

L. 1901. je bil imenovan za vrhovnega prefekta sal. družbe. Z modrostjo, odločnostjo in ljubeznijo je opravljal težko in odgovorno službo. Že tedaj ni bilo več dvoma: F. Rinaldi bo naš bodoči oče! In res, po smrti g. Albere, so izvolili njega (24. apr. 1922.)

Vsi smo priče velikega dela in uspeha našega tretjega očeta. Vodi salez. družbo od zmage do zmage. Visoko je dvignil zastavo, na kateri je zapisano „Moli in delaj!“ Od sv. očeta je dosegel za sal. družbo, gojence in sotrudništvo poseben odpustek za „posvetitev dela.“ Sal. sotrudništvo je dal novo življenje in pobudo k novemu razmahu. Le s pomočjo požrtvovalnih sotrudnikov je mogel doseči toliko uspehov. Rekel je na nekem shodu sotrudništva: „Zagotavljam vas da je zveza sal. sotrudništva glavni steber in podpora naše družbe in našega dela.“

Delo, ki mu posveča največ skrbi in življenjske moči, so misijoni. Leto za letom pošilja četo neustrašenih borcev s križem v roki in z lučjo sv. vere v poganske kraje. Po 100 jih gre naenkrat, in še več! Pet misijskih zavodov v sami Italiji skrbi za sal. misijski naraščaj. (V 2 takih zavodih — Foglizzo in Castelnuovo d' Asti — je tudi nad 60 slovenskih fantov.) Napovedal je „Misijonsko križarsko vojsko,“ ki naj zbere 1000 skladov po 20.000 lir (60.000 Din) v prid sal. misijonom. Vsi sal. prijatelji so se velikodušno odzvali očetovskemu klicu. Celo gobavci v Kolumbiji in mučeniki v Mehiki ne marajo zaostati v sveti tekmi. Zbranih je že 200 skladov (z zneskom 12 milijonov Din).

Kljub svojim 72 letom je še poln mladeniškega ognja in neumorno deluje za rešenje duš. Vsak, kdor se mu približa in z njim občuje, občuti toploto velikega njegovega očetovskega srca.

Tako je vodil in vodi še danes bl. Janez, Bosco svojo ustanovo po svojih naslednikih. Ker pa je ta ustanova delo previdnosti božje ji je zagotovljena sijajna bodočnost v delu za širjenje kraljestva božjega na zemlji.

Farkaš Andrej:

Šola svetosti.

Še v vse lepši luči se nam pokaže slika blaženega Janeza Bosca, ako jo zremo ožarjeno s svetniškim sijajem treh velikih njegovih sinov, ki so po besedah sv. pisma v kratkem času svojega življenja izpolnili veliko dobo. Saj pa je bil tudi svetnik njihov učitelj in zgled in prvi vtis, ki ga je napravila nanje don Boscova osebnost, je bil vtis, da vidijo svetnika.

JAZ BLAGO, VI KROJAČ.

L. 1854. je prišel don Bosco na rožnensko slavnost v Becchi. Prvi ponedeljek meseca oktobra se mu približa v družbi z očetom neki deček. Blaženi sam pripoveduje o tem tako: »Njegovo vedro obličje, njegov prijazen pa spoštljiv nasmeh sta mi takoj vzbudila naklonjenost do tega mladeniča.«

»Kdo pa si in odkod,« ga povprašam.

»Dominik Savio sem,« mi odvrne, »in prihajam iz Mondonija, kakor Vam je že povedal moj učitelj.« —

Nato sem ga vzel s seboj in po kratkem razgovoru sem spoznal v Dominiku mladeniča popolnoma po duhu Gospodovem ter se nemalo čudil, ko sem zrl tolake učinke božje milosti v tako nežnem bitju. Končno je deček izpregovoril proseče:

»Ali boste torej tako dobri in me vzeli v Turin, da se bom učil pri vas?«

»Ždi se mi, da boš dobro blago.«

»In čemu naj služi to blago?«

»Da napraviva lepo oblačilo za Gospoda.«

»Dobro torej, jaz hočem biti blago, vi pa bodite krojač. Za to me vzemite s seboj v Oratorij!«

Mladi Dominik je prišel k don Boscu. Dva svetnika sta živela skupaj, eden učenec, drugi učitelj: Oba je vodila ista misel, ki jo je netila milost božja: napraviti oblačilo

za Gospoda. In to se jima je v polni meri posrečilo. Dominik je pri bl. Janezu Boscu zgodaj dozorel za nebesa. Že l. 1857. je legel v posteljo, iz katere ni več vstal. Še isto leto je umrl doma pri svojih starših z besedemi: »Z Bogom, oče, o kaj lepega vidim!«

Ko je zvedel don Bosco za njegovo smrt, je dejal: »Tisti večer, ko je umrl Dominik, je bil en angel manj na zemlji in eden več v nebesih.« Blaženi sam mu je napisal življenjepis; junaške čednosti mladega salezijanskega gojenca in neštete milosti, ki so jih dosegli njegovi častivci, pa so povzročile, da se je l. 1914. pričela svetniška rasprava o angelskem Dominiku. Ni dosti manjkalo, pa bi bil on prej povišan do oltarske časti kot don Bosco, kar bi bilo pač največja čast za njegovega učitelja in dokaz njegove svetosti, kakor je rekel neki kardinal. Ali ni bil don Bosco dober krojač, Dominik pa voljno blago?

OD DALEČ PRIDEJO TVOJI SINOVI.

Dominik Savijo je bil prvi sveti učenec don Boscov, ni pa bil zadnji. L. 1883. je bil blaženi Janez Bosco na potovanju po Francoskem, kjer je nabiral milodare za svoje ustanove. To potovanje, ki je bilo pravzaprav en sam zmagoslaven triumf nekdanjega pastirčka iz Becchi. V Parizu je zagledal blaženega služabnika božjega plemeniti knez August Czartoryski iz bivše poljske kraljeve rodbine. Eno samo srečanje z njim je vzbudilo v 25 letnem mladeniču nepremagljivo hrepenenje po njegovi bližini. Mladi knez mu je stregel pri maši, prejel iz njegovih rok sv. obhajilo in ves navdušen od miline, s katero je občeval z njim bl. Janez Bosco, je sklenil še isti

dan: Postati hočem salezijanec in duhovnik.

Njegovo navdušenje pa ni bilo le trenutno. Pet let se je mladi knez boril za svoj poklic kakor drugi Stanislav Kostka, in še hujši so bili njegovi boji, ker je spočetka naš Oče odklanjal njegov sprejem v salezijansko družbo. Toda zmagal je in 24. novembra l. 1887. mu je blaženi Janez Bosco s solzami v očeh podelil redovno obleko v svetišču Marije Pomočnice. Istočasno so bili preoblečeni še trije drugi novinci in sicer je bil prvi Anglež, drugi Francoz, tretji pa zopet Poljak. Resnične so bile torej besede, ki jih je pri slavnostnem govoru izpregovoril don Rua in ki so do solz ganile blaženega don Bosca: »Oddaleč pridejo tvoji sinovi.« Še bolj ginjeni pa moramo biti mi, ki beremo te vrstice. Vemo namreč, da je takrat svetnik preoblekel svetnika in in da je bil slavnostni govornik zopet svetnik.

Ko je napravil Avgust Czartoryski redovne zaobljube, ni bilo don Bosca več med živimi. A pet let pozneje se je tudi on preselil k svojemu velikemu vzorniku in kmalu po don Boscu svetniški razpravi se je pričelo tudi delo za njegovo beatifikacijo.

DON BOSCO

MI BODI ZGLED DELAVNOSTI.

Svojima drugoma se pridružuje še tretji vzornik svetniškega življenja, mladi duhovnik Andrej Beltrami. Še mlad je prišel v salezijansko gimnazijo v Lanzo, nakar je vstopil v novicijat. Tudi njemu je bl. Janez

Bosco podelil redovno obleko. Ginljivo je pisal o tem mladi klerik svojim staršem: »To je bil dogodek, ki je zapustil v moji duši neizbrisljiv vtis zlasti zato, ker mi je blagoslovil talar sam naš dobri oče. Tudi govoril sem z njim; rekel mi je, naj Vas pozdravim v njegovem imenu in podelil blagoslov meni kakor tudi vsem domačim.« Še večji in pomenljivejši dogodek pa je bil za mladega Beltramija, ko je vpričo don Bosca izrekel svoje zaobljube v Valsaličah, kjer je dozdaj počivalo truplo tega velikega apostola.

Naslednje leto po Beltramijevih zaobljubah je preminul don Bosco. A njegova podoba je bila vedno pred očmi gorečemu kleriku, ki je takrat napravil sklep: Don Bosco mi bodi vzor delavnosti! Le tako moremo razumeti Beltramijevo neumorno gorečnost, ko je pozneje pohajal vseučelišče. In ko ga je neusmiljena bolezen priklenila na smrtno posteljo, mu vendar ni iztrgala peresa iz rok, zakaj prav v svoji boleznini je napisal celo vrsto lepih knjig. Na njem se je uresničil izrek bl. Janeza Bosca: »Ako se bo salezijanec zgradil pod delom, bo to dan zmagoslavja za vso družbo.«

Zares, na našega blaženega očeta smemo obrniti svetopisemske besede: Tvoji sinovi so kakor oljčne mladike okoli tvoje mize. Tako bo povečan mož, ki se boji Gospoda.

SLOVESNA TRIDNEVNICA NA ČAST BLAŽENEMU JANEZU BOSCU se bo vršila na Rakovniku 6. 7. in 8. septembra. Ob tej priložnosti bodo tudi duhovne vaje za sotrudištvo in sicer 5. 6. in 7. sept. Sklep duhovnih vaj bo 8. sept. One sotrudičnice z dežele, ki se želijo udeležiti duhovnih vaj, naj se javijo vsaj do 15. avgusta radi prenočišč. Na sklepni dan proslave bo tudi shod sal. sotrudištva, za katerega upamo dobiti polovično vožnjo. Spored proslave objavimo čimprej. Že sedaj prosimo p. n. pospeševalke, naj med sotrudištvom budijo zanimanje za to proslavo.

Josip Meze:

Bl. Janez Bosco in Marija Pomočnica.

Svetovno znano je ime Janeza Bosca. Pred vsem slovi kot vzgojitelj, ker je kot tak dosegel toliko uspehov kot nihče drugi pred njim. Zlasti pa se je odlikoval kot prijatelj zapuščene mladine: njej je v prvi vrsti posvetil vse svoje moči in talente.

Poudarjati pa je treba, da so vse njegove naprave delo Marije Pomočnice kristjanov. Ona je vzbudila v njem poklic in veselje za to delo, ona mu je preskrbela potrebna sredstva in ga neprestano vodila. Lahko rečemo, da je Marija Pomočnica prava ustanovnica salezijanskih naprav. Don Bosco je bil le orodje v njenih rokah.

V desetem letu svoje starosti je Janez Bosco v sanjah gledal svojo bodočnost. Pa naj o tem sam pripoveduje. »V tistem hipu zagledam čudovito lepo gospo. Njena obleka je bila svetla kot zvezde na nebu. Ta gospa me je prišla za roko ter mi rekla: »Glej!« Pogledam in zapazim, veliko množico kozličev, psov, mačk, medvedov in mnogo drugih živali. Gospa mi reče: »Glej to je tvoje polje, ki ga obdeluj. Bodi ponižen, močan in krepak; kar boš zdaj videl pri teh živalih, to stori ti z mojimi sinovi!« Dvignil sem pogled in namesto prejšnjih živali sem opazil veliko množico krotkih jagnet, ki so meketaje skakljala semintja. Tedaj me je posilil jok in prosil sem Gospo, naj mi pove, kaj vse to pomeni. Tedaj mi položila roko na glavo in mi reče: »Prišel bo čas, ko boš vse razumel.«

Še večkrat je pozneje videl »Gospo iz sanj,« kakor jo je sam imenoval. Vedno mu je ponavljala, naj se pripravi, da bo pasel njeno čredo, vzgajal mladino in jo vodil po poti krepostnega življenja. Na njegove ugovore, da ni zmožen za tako veliko nalogo, mu je odgovarjala: »Ne boj se, jaz ti bom pomagala!«

Kako je Marija držala svojo besedo, izpričuje vse don Boscovo življenje, vse njegove naprave in vsi velikanski uspehi, ki jih je dosegel on, in ki so jih deležni tudi njegovi sinovi.

Don Bosco se je vse življenje jasno za-

vedal, da je vse, kar je kdaj dosegel, dar Marije Pomočnice. Kot novomašnik je svojo drugo presv. daritev daroval v cerkvi Marije Tolažnice v Turinu, da se ji je zahvalil za neštete milosti, ki mu jih je podelila na trnjevi poti od domače trate, kjer je opravljal službo pastirčka, pa do oltarja.

Trdno prepričan, da je mladina, zlasti uboga in zapuščena delež njegovega apostolata, je začel s svojim delom baš na praznik Matere božje Brezmadežne, ko je začel 16 letnega Garellija, ki se ni znal niti

Marjeta Occhiena, mati bl. Janeza Bosca.

prekrižati, poučevati v krščanskem nauku. Pred poukom je don Bosco pobožno zmolil češčenomarijo. Proti koncu svojega življenja je zatrjeval, da je vse uspehe, ki jih je dosegel pri vzgoji mladine, pripisovati češčenimariji, ki jo je zmolil ob tej priložnosti. Neštete so bile ovire in težave, ki so spremljale njegovo nadaljnje delo, toda vse je premagal z Marijino pomočjo.

Ko je njegov »oratorij« še romal od kraja do kraja in ni mogel dobiti stalnega mesta, je bil don Bosco v veliki zadregi, kje naj zbere ob nedeljah in praznikih svoje gojence, katerih število je narastlo na več sto. Tedaj se je don Bosco obrnil k Mariji, naj mu pokaže pot do stalnega doma za njegovo delo in Marija mu je v sanjah pokazala veliko poslopje, krasno cerkev in veliko množino gojencev. Na njegovo vprašanje, kaj vse to pomeni, je odgovorila: »Vse boš razumel, ko boš s telesnimi očmi gledal, kar vidiš sedaj v duhu.« Te sanje so se do pičice uresničile: prav na mestu, ki mu ga je Marija pokazala, se dviga danes Oratorij, salezijanska materska hiša in krasno svetišče Marije Pomočnice.

Don Boscu je Marija naklonila prvi stalni dom za njegovo delo. Oprt na Marijino pomoč je ta dom vedno razširjal. Končno je sklenil zgraditi poleg zavoda še veličastno cerkev. Komu na čast naj jo posveti? Gotovo preblaženi Devici Mariji, svoji največji dobrotnici. Toda pod kakšnim naslovom? Kleriku Alberi je rekel: »Dali ji bomo ime Marija Pomočnica.« To je pozneje svojemu učencu Caglieru razlagal tako: »Marija hoče, da jo častimo pod imenom Marija Pomočnica. Časi so tako žalostni, da silno potrebujemo Marijine pomoči, da ohranimo vero in jo branimo pred sovražniki.« Ko je predložil načrt mestnim oblastnikom, so le-ti odklonili, da bi se cerkev imenovala po Mariji Pomočnici in so zahtevali, naj se naslov cerkve spremeni. Toda don Bosco je vztrajal pri svojem sklepu in naposled premagal odpor mestne občine. Tako je nastalo svetišče Marije Pomočnice, ki jo je pričel graditi s 40 vinarji v blagajni.

Kje je don Bosco dobil sredstva, da je dovršil tako krasno cerkev in vrhu tega še vzdrževal toliko gojencev, ki so našli pri njem zavetje in vzgojo? Vse mu je

naklonila Marija Pomočnica. Kolikim je Marija po svojem zvestem služabniku čudežno naklonila ozdravljenje, da so v znamenje hvaležnosti podpirali salezijanske naprave in prispevali za graditev cerkve!

Zlasti se je don Bosco posluževal v ta namen blagoslova Marije Pomočnice. Cela knjiga bi se dala napisati o čudovitih učinkih tega blagoslova.

In kdo je don Boscu navdihnil naj ustanovi salezijansko družbo? Zopet Marija Pomočnica. Naj zopet pripoveduje don Bosco sam. »Nekoč v početku svojega delovanja sem se v sanjah obrnil k Mariji za nasvet, kako naj ravnam, da dobim stalnih pomočnikov, ki se bodo za vse življenje oklenili mene in mojega dela in ne bodo več uhajali, kot se je žal, godilo doslej. Marija mi reče: »Moj sin, hočeš imeti stalnih pomočnikov, ki te ne bodo več zapustili? Vzemi ta beli trak in z njim jim preveži čelo.« Vzel sem v roke trak; videl sem, da stoji na njem zapisano: pokorščina. Takoj sem spolnil ta nasvet in uspeh je bil popoln.

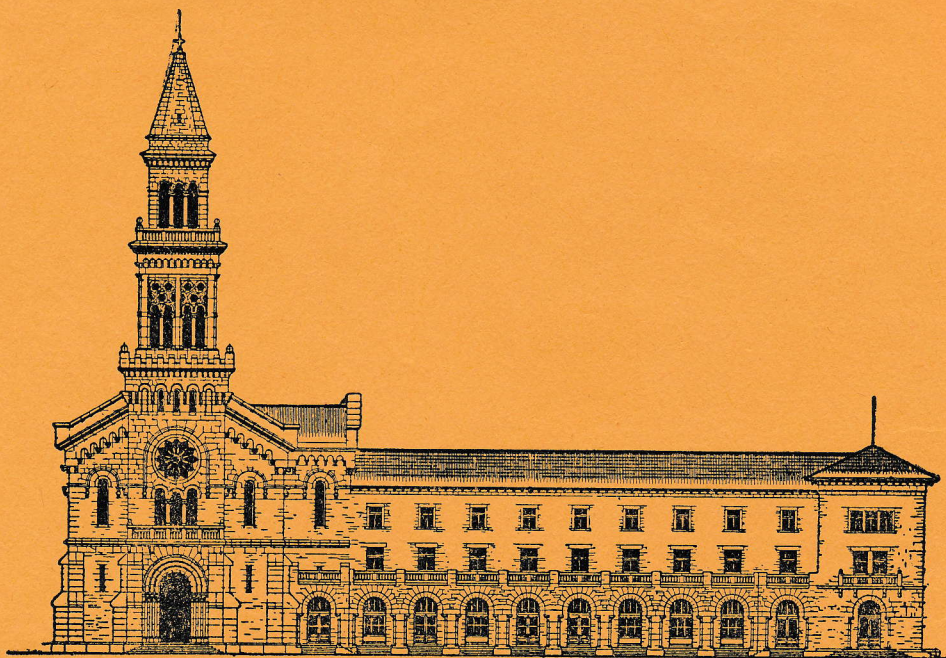
L. 1859. na praznik Brezmadežne je don Bosco sklical svoje pomočnike in jim naznanil, da namerava ustanoviti redovno družbo in teden pozneje je to namero izvršil in novi družbi dal ime: Družba sv. Frančiška Saleškega. Ob ustanovitvi je ta družba štela 17 članov: to je: dva duhovnika in 15 klerikov. Petnajst let pozneje, ko je bila ta družba od sv. cerkve definitivno potrjena, je štela 320 članov.

Ves čudovit porast salezijanske družbe, ki je danes razširjena po vsem svetu, je delo Marije Pomočnice. Kakor je vodila don Bosca od prvih začetkov njegovega delovanja in do konca njegovega življenja, tako vodi tudi njegove naprave od zmage do zmage v delu, ki ga ji je odmerila božja previdnost.

Zgled čednostnih del velja več kot še tako imenitno izdelan govor.

Bl. Janez Bosco.

Uredništvo in upravnništvo na Rakovniku. — Urednik Josip Meze — Tiska Salez. tiskarna na Rakovniku v Ljubljani.

NOVI MLADINSKI DOM V ZAGREBU.

Zagreb je postalo veliko mesto, ki ima vse prednosti, pa tudi senčne strani velemest. Zlasti je tam obilo take mladine, ki potrebuje nege in skrbstva, da ne propade in ne postane žrtev nevarnosti, ki jih nudi ulica.

Salezijanci so sklenili, da letos, ko obhajamo papežev mašniški jubilej, in ko obhaja tak jubilej tudi zagrebški nadškof dr. Ante Bauer, začnejo z zidavo novega Mladinskega doma, ki bo nudil zaželeno

zavetje zagrebški mladini. Nova stavba bo stala v Omiški ulici in Zadarski cesti.

Vogelni kamen je bil blagoslovljen dne 30. junija. Obred je izvršil sam zagrebški nadškof ob obilni asistenci duhovščine, zastopnikov oblasti in drugih dostojanstvenikov.

V zadnjem času se je tudi med Hrvati zbudilo živo zanimanje za salezijanske nprave in vse kaže, da se salezijanskemu delu na Hrvaškem obeta lepa bodočnost.

NAŠI RAZGOVORI.

J. P. S. Na Vaše vprašanje glede odpustkov smo sicer nekoč že odgovorili, vendar naj tu ponovimo: Na isti dan je mogoče zadobiti več odpustkov, toda za vsak odpustek morate posebej izvršiti vsa predpisana dela, le spoved in obhajilo, ako je predpisano, velja eno samo za vse odpustke.

Š T. b. Ali sme bolnik v isti bolezni večkrat prejeti sv. obhajilo kot popotnico?

Odg. Bolnik je smrtnonevarno bolan, ako je verjetno, da bo umrl, čeprav je še

upanje, da bo ozdravel. Tak bolnik sme, dokler traja smrtna nevarnost t. j. verjetnost smrti, vsak dan prejeti sv. obhajilo kot popotnico tudi netešč. Ker je tak bolnik po predpisih cerkvenega zakonika popolnoma oproščen od postave, ki zahteva naj se sv. obhajilo prejme na tešče, se ne pregreši, ako je ali pije pred obhajilom celo tedaj, ako bi lahko tešč počakal na obhajilo. Dobro je sicer, ako tak bolnik ostane tešč do obhajila, dolžnosti pa nima.

V zalogi imamo naslednje knjige domače izdaje:

Don Bosco. Življenjepis. 10 — po pošti 11 Din.

Sv. Frančišek Saleški. Življenjepis. 7 — po pošti 8 Din.

Vzor mladine. Življenjepis Dominika Savio. 8 — po pošti 9 Din.

Mala Cvetka. Življenjepis sv. Terezije Det. Jezusa. 10 — po pošti 11 Din.

Vzor Marijinih družbenic. Življenjepis. 3 — po pošti 3.50 Din.

Lepo vedenje. 4 — po pošti 4.50 Din.

Mala skrivnost. 3 — po pošti 3.50 Din.

Češčenje Marije Pom. kristjanov. 3 — po pošti 3.50 Din.

Dušna mladost. Molitvenik sv. Terezije Deteta Jezusa. Z rdečo obrezo
8 z zlato 12 Din — po pošti 50 para več.

Zveza ljubezni. Molitvenik presv. Srca. Z rdečo obrezo 8 z zlato 13 Din
— po pošti 50 para več.